

DEPESZA

Generalissimusa Stalina do premiera Grotewohla z okazji III rocznicy utworzenia NRD

MOSKWA, (PAP). Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR J. Stalin wystosował do premiera Niemieckiej Republiki Demokratycznej Otto Grotewohla depeszę treści następującej:

Z okazji święta narodowego — trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej — przesyłam pozdrowienia narodowi niemieckiemu, rządowi i osobie szanownej, Wam, towarzyszu premierze. Proszę Was o przyjęcie życzeń dalszych sukcesów w wiel-

Ambasador Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich

WARSZAWA. — Dnia 7 bm. w III rocznicę powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej szef misji dyplomatycznej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w Polsce pani ambasador Aenne Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich.

NRD zajęła godne miejsce w obozie pokoju i demokracji

Przemówienie M. Szewnika na akademii w Berlinie

BERLIN, 7.10. NA UROCZYSTEJ AKADEMII W BERLINIE Z OKAZJI 3 ROCZNICY PROKLAMOWANIA NIEMIECKIEJ REPUBLIKI DEMOKRATYCZNEJ, PRZEWODNICZĄCY PREZYDIUM RADI NAJWYŻSZEJ ZSRR M. SZERNIK WYGŁOSIŁ NASTĘPUJĄCE PRZEMÓWIENIE:

Droży Towarzysze, Przyjaciele!
W imieniu i na polecenie Prezydium Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Rządu Radzieckiego, Komitetu Centralnego Wszeczwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików), w imieniu narodu radzieckiego i osobie szanownej towarzysza Stalina — de-

legacja radziecka pozdrawia was i cały naród niemiecki i składa serdeczne życzenia z okazji święta narodowego — trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej (burżualizmu, długotrwałej oklaski).

Przed trzema laty, w związku z utworzeniem Niemieckiej Republiki Demokratycznej, w imieniu narodu niemieckiego rozpo-

Dalszy ciąg obrad XIX Zjazdu WKP(b)

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi: Na porannym posiedzeniu XIX Zjazdu WKP(b) w dniu 6 października złożył sprawozdanie z działalności Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) przewodniczący komisji P. Moskatow.

Referent omówił stan gospodarki finansowej partii oraz sprawę rozpatrywania dokumentów, pism, oświadczeń i zażeń nadchodzących do centralnych organizacji partyjnych. Stwierdził on, że większość kierowników organów partyjnych prowadzi prawidłowo gospodarkę partii i prze-

strzeża ściśle dyscypliny finansowej. Komitet Centralny systematycznie kontrolował i pomagał terenowym organizacjom partyjnym w dziedzinie gospodarki partyjnej, ewidencji członków i kandydatów partii oraz ewidencji i wydawania dokumentów partyjnych.

częła się nowa era: naród niemiecki wkroczył w okres wyjątkowej walki o swą jedność narodową, o zbudowanie zjednoczonej, jednolitej, niepodległej, demokratycznej, miłującej pokój Niemiec.
Wielki wódz całej postępowej ludzkości i chorąży pokoju na całym świecie towarzysz Stalin w swej historycznej depeszy z dnia 13 października 1949 r. do Prezydenta Wilhelma Plecka i premiera Otto Grotewohla podkreślił doniosłe znaczenie dla losów świata utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

„Utworzenie pokój miłującej Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest zwrotnym punktem w dziejach Europy. Nie ulega wątpliwości, że istnienie Niemiec demokratycznych i pokój miłujących obok istniejącego pokój miłującego Związku Radzieckiego — wyklucza możliwość nowych wojen w Europie, kładzie kres przelewowi krwi w Europie i unie możliwia ujarzmienie krajów europejskich przez imperialistów świata“ (oklaski).

Trzy lata, które upłynęły od chwili utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej pokazały całemu światu, że tu, na wschodzie waszego kraju, narodzili się nowe Niemcy — wolne, demokratyczne, miłujące pokój, niezależne Niemcy. Te nowe Niemcy zerwały zdecydowanie z odwieczną agresywną polityką militarystów pruskich, z ponurym dziedzictwem imperializmu kaiserowskiego, z potwornymi. (Dokończenie na str. 6)

Z pobytu delegacji ZSRR w Indiach

MOSKWA. Jak podaje agencja TASS, w dniu 5 października br. premier rządu hinduskiego — Nehru przyjął w Madrasie delegację radzieckich związków zawodowych, która przybyła do Indii w celu przekazania darów od mas pracujących ZSRR dla głodującej ludności hinduskiej.

Premier Nehru w imieniu narodu hinduskiego wyraził głęboką wdzięczność dla związków zawodowych ZSRR, pomoc okazaną głodującej ludności Indii.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

CENA 15 Gr.

DZIENNIK ŁÓDZKI

Rok VIII nr 241 (2557) Łódź, środa 8 października 1952 r.

Historyczna droga WKP(b) bodźcem do dalszej walki o nowe zwycięstwa wielkiej sprawy Lenina - Stalina

Komitet Centralny Partii otrzymuje liczne pisma od ludzi radzieckich, którzy pragnąc dopomóc partii i państwu zwracają się do KC w najróżnorodniejszych sprawach, mających nieraz duże znaczenie państwowe i społeczne.

Wszystkie pisma wpływające do Komitetu Centralnego są skrupulatnie rozpatrywane przez odpowiedzialnych pracowników aparatu KC. Niektóre oświadczenia i pisma były przedmiotem dyskusji w Komitecie Centralnym.

Moskatow stwierdził, że w okresie sprawozdawczym nastąpiło dalsze wzmocnienie aparatu partyjnego, podniósł się poziom polityczny i kulturalny kadr partyjnych i wzrosło ich poczucie odpowiedzialności za wykonanie powierzonych zadań.

Następnie Zjazd przystąpił do dyskusji nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b) i nad sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Przewodniczący Chruszczow udzielił głosu delegatowi Gryszinowi z Moskwy.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego — oświadczył Gryszin — uzbraja partię i naród radziecki we wspólny program walki o dalszy wzrost potęgi państwa radzieckiego, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego. Historyczne na miarę światową zwycięstwa, z którymi przysłała partia na XIX Zjazd, napawają serca wszystkich ludzi pracy dumą z naszej partii komunistycznej i pragnieniem kroczenia wciąż naprzód, pokonywania wszelkich trudności, walki o dalszy rozwój ojczyzny socjalistycznej, o nowe zwycięstwa wielkiej sprawy Lenina — Stalina

Wiceminister Obrony Narodowej gen. bryg. Kazimierz Witaszewski szefem Głównego Zarządu Politycznego WP

WARSZAWA. — Prezydent Rzeczypospolitej mianował podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Kazimierza Witaszewskiego, generałem brygady.

WARSZAWA. — Minister

obrony narodowej powołał gen. brygady Kazimierza Witaszewskiego na stanowisko szefa Głównego Zarządu Politycznego WP.

Gen. bryg. Kazimierz Witaszewski urodził się 14 września 1906 roku w rodzinie robotniczej w Łodzi. Zanim skończył 15 lat musiał już przystąpić do pracy zarobkowej w fabryce tekstylnej. W roku 1922 rozpoczyna pracę w fabryce Scheiblera i Grohmana. Tutaj szybko nawiązuje kontakt z działaczami robotniczymi i staje w szeregach rewolucyjnego ruchu robotniczego. Podlega represjom ze strony ówczesnego rządu.

W 1938 roku klasa robotnicza Łodzi w wyborach do Rady Miejskiej, mimo terroru policyjnego uzyskuje poważny sukces. Jednym z radnych wybranych z jednolitej listy jest Kazimierz Witaszewski.

W czasie okupacji przebywał w Związku Radzieckim. Na pierwszym zjeździe Związku Patriotów Polskich wybrany został do Zarządu Głównego ZPP. Jest jednym z wsławniejszych i jednym z pierwszych oficerów politycznych i Dmowizji im. Tadeusza Kościuszki.

Po wyzwoleniu Pragi powołany został do pracy w KC PPR jako kierownik oddziału zawodowego. W latach 1944—1948 był generalnym sekretarzem, a następnie przewodniczącym Komisji Centralnej Związku Zawodowców.

W latach 1947—1949 był wice-ministrem pracy i opieki społecznej. Następnie objął stanowisko I sekretarza KW PZPR we Wrocławiu. W roku 1951 powołany został do pracy w Komitecie Centralnym PZPR na stanowisko — kierownika oddziału kadr.

Od 1945 r. Kazimierz Witaszewski był członkiem Komitetu Centralnego PPR. Na Kongresie Zjednoczeniowym wybrany został członkiem KC PZPR. Był posłem do Krajowej Rady Narodowej i do Sejmu Ustawodawczego.

Obecnie jest kandydatem na posła do Sejmu z okręgu wyborczego Kłodzko.

Za udział w walce o wyzwolenie kraju gen. bryg. Kazimierz Witaszewski odznaczony został Krzyżem Grunwaldu III kl., Orderem Odrodzenia Polski III kl., Krzyżem Walecznych i wieloma medalami.

Mówca stwierdza, że tow. Malenkow wskazał zupełnie słusznie, iż moskiewska organizacja partyjna poświęca zbyt mało pracy ideologicznej. Organizacja moskiewska uwzględniła to i podejmie kroki w celu podniesienia poziomu pracy ideologicznej.

W zakończeniu Gryszin oświadczył wśród oklasków uczestników Zjazdu:

— Moskiewska organizacja partyjna była, jest i będzie zawsze przodującym oddziałem naszej okrytej chwałą partii komunistycznej, trwała ostoja Komitetu Centralnego Partii. Zewrze ona jeszcze ściślej swe szeregi wokół naszego wielkiego wodza i nauczyciela towarzysza Stalina!

Uroczysty koncert w stolicy w III rocznicę NRD

6 bm. w przeddzień święta narodowego Niemieckiej Republiki Demokratycznej odbył się w Teatrze Narodowym w Warszawie uroczysty koncert, zorganizowany przez Komitet Współpracy Kulturalnej z Zagranicą.

Na uroczystość przybyli: członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rządu, przedstawiciele organizacji politycznych i społecznych, Wojska Polskiego, świata kulturalnego oraz społeczeństwa stolicy.

Obecna była szef misji dyplomatycznej NRD w Polsce — ambasador Aenne Kundermann.

Święto NRD obchodzi cały obóz pokoju Przemówienie premiera Cyrankiewicza w Berlinie

BERLIN. (PAP). Szef polskiej delegacji rządowej premier Cyrankiewicz wygłosił w Berlinie na uroczystej akademii z okazji święta narodowego NRD przemówienie, w którym powiedział m. in.:

W imieniu Prezydenta Bolesława Bieruta, w imieniu rządu polskiego, w imieniu narodu polskiego składam w trzecią rocznicę utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej rządowi Niemieckiej Republiki Demokratycznej i narodowi niemieckiemu najserdeczniejsze, przyjacielskie pozdrowienia i życzenia. Życzymy wam dalszych sukcesów i zwycięstw w umacnianiu Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Niech rozkwitnie Niemiecka Republika Demokratyczna, państwo niemieckie, którego rozwój zwiększa siłę pokoju, państwo, będące ostoją walki o zjednoczenie, pokojowe, demokratyczne Niemcy — potężna zaporą na drodze imperialistów amerykańskich i neohitlerowskich militarystów, usiłujących ujarzmić naród niemiecki i wykorzystać go jako mięso armatnie dla swych brudnych celów.

Nie ulega wątpliwości, że pokój będzie zachowany, gdy

imperialiści amerykańscy i podlegające wojeni będą zmuszeni do przekreślenia tych zbrodniczych nadziei, jakie wiążą z neohitlerowskim militarystem i rewizjonizmem jako powolnym instrumentem swojej polityki.

Nie ulega wątpliwości, że zależy to w dużym stopniu od samego narodu niemieckiego. Niemiecka Republika Demokratyczna jest ostoją w tej walce narodu niemieckiego o jedność, suwerenność i pokój. Dlatego też rocznica powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest świętem nie tylko narodu niemieckiego, ale wszystkich Europejczyków wszystkich pokojowych narodów i wszystkich miłujących pokój ludzi na całym świecie.

Naród polski, oddany całkowicie pokojowej pracy nad odbudową swego kraju ze zniszczeń wojennych, nad budową silnej i kwitnącej Polski, nad budową własnego, szczęśliwego jutra, z najwyż-

szą sympatią i serdeczną przyjaźnią śledzi wielki wysiłek twórczy narodu niemieckiego w Niemieckiej Republice Demokratycznej.

Oba nasze narody, uzyskawszy możliwość niepodległego bytu dzięki zwycięstwu Związku Radzieckiego nad hitleryzmem i dzięki rozumnej polityce kierowanej przez wielkiego Stalina, poprzez granicę przyjaźni i pokoju na Odrze i Nysie podały sobie braterskie dłonie, by w szeregach wielkiego i wciąż rosnącego w siłę obozu pokoju, wraz z narodami Związku Radzieckiego, pod przewodnictwem wielkiego wodza obozu pokoju Józefa Stalina, walczyć o utrwalenie zdobytych ludu i umocnienie pokoju światowego.

Święto narodowe Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest świętem zwycięskich sił demokracji, pokoju i postępu, do których należy przyszość. Jest to piękna przyszłość naszych narodów, solidarnych w walce o pokój, budujących swoje lepsze jutro, należących do niezłomnego w swej solidarności obozu pokoju na całym świecie.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

Referat sekretarza KC WKP(b) G.M. Malenkowa

(Ciąg dalszy)

3. Związek Radziecki w walce o utrzymanie i utwalenie pokoju

Zasadnicza linia partii w dziedzinie polityki zagranicznej była i jest nadal polityką pokoju między narodami, polityką zapewnienia bezpieczeństwa naszej socjalistycznej ojczyzny.

Partia komunistyczna od pierwszych dni istnienia państwa radzieckiego proklamowała i realizuje politykę pokoju i przyjaznych stosunków między narodami. W ciągu całego okresu między dwiema wojnami światowymi Związek Radziecki wytrwale bronił sprawy pokoju, walczył na arenie międzynarodowej przeciwko groźbie nowej wojny, domagając się sta nowczo prowadzenia polityki zbiorowego bezpieczeństwa i zbiorowego odparcia agresora. Nie jest winą Związku Radzieckiego, że reakcyjne koła USA i krajów zachodnio-europejskich torpedowały politykę bezpieczeństwa zbiorowego, zachęcały Niemcy hitlerowskie do agresji i doprowadziły do rozpętania drugiej wojny światowej.

Broniąc konsekwentnie politykę pokoju, partia nasza, pamiętając o wrogim otoczeniu, umacniała jednocześnie nieustannie obronę kraju, aby spotkać wroga w pełnym uzbrojeniu.

W roku 1939, gdy rozpałał się już pożar nowej wojny, Towarzysz Stalin na XVIII Zjeździe Partii podkreślił podstawowe zasady radzieckiej polityki zagranicznej, wskazując, że „jesteśmy zwolennikami pokoju i wzmocnienia rzeczowych stosunków ze wszystkimi krajami, stoimy i będziemy stali na tym stanowisku, o ile kraje te będą przestrzegały takich samych stosunków ze Związkiem Radzieckim, o ile nie będą one usiłowały naruszyć interesów naszego kraju”. Jednocześnie Towarzysz Stalin ostrzegł agresorów, oświadczając, że „nie boimy się groźb ze strony napastników i gotowi jesteśmy odpowiedzieć podwójnym ciosem na każdy cios podlegaczy wojennych, usiłujących pogwałcić nietykalność granic radzieckich”.

I gdy Niemcy hitlerowskie zdradziecko napadły na naszą ojczyznę, naród radziecki udzielił druzgocącej odprawy wrogowi i pobił go na głowę. Cały świat przekonał się, że partia nasza nie rzuca słów na wiatr (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Po zakończeniu drugiej wojny światowej partia kontynuowała politykę zagraniczną, zmierzającą do zapewnienia ugruntowanego i długotrwałego pokoju oraz do rozwoju współpracy międzynarodowej. Rząd radziecki wysunął powszechnie znany program mający na celu zapobieżenie wojnie.

O pokojowej polityce Związku Radzieckiego świadczą nie tylko propozycje, które zgłasza, lecz również czyny. Po za zakończeniu wojny Związek Radziecki dokonał znacznej redukcji swych sił zbrojnych, których liczebność w chwili obecnej nie przekracza sił istniejących przed wojną. Rząd radziecki wycofał po wojnie w możliwie najszybszym terminie swe wojska z terytorium Chin, Korei, Norwegii, Czechosłowacji, Jugosławii, Bułgarii, dokąd wojska te wkroczyły w toku operacji wojennych przeciwko faszystowskiemu agresorom. Uważając, że walka

przeciwko ludobójczej propagandzie nowej wojny odgrywa doniosłą rolę w rozkładaniu atmosfery międzynarodowej, Rada Najwyższa ZSRR uchwaliła 12 marca 1951 roku ustawę o obronie pokoju i uznała propagandę wojenną za najcięższą zbrodnię przeciwko ludzkości, dając tym samym przykład innym państwom.

W najpoważniejszych komplikacjach, które wytłaniają się na arenie międzynarodowej w ciągu ostatnich lat, właśnie Związek Radziecki wysunął propozycje, dające podstawę do pokojowego uregulowania spornych problemów. Wystarczy przypomnieć, że właśnie ze strony radzieckiej wysunięte zostały propozycje, które posłużyły jako podstawa rokowań w sprawie rozejmu w Korei.

Rząd Związku Radzieckiego przywiązuje dużą wagę do Organizacji Narodów Zjednoczonych, uważając, że mogła by ona być doniosłym środkiem utrzymania pokoju. Jednakże w chwili obecnej Stany Zjednoczone przekształcają ONZ z organu współpracy międzynarodowej, jaką winna ona być w myśl statutu, w organ swej dyktatorskiej polityki w walce przeciwko pokojowi i postępują się nią dla osłonięcia swych agresywnych działań. Jednakże pomimo ogromnych trudności, które sprawia maszyna do głosowania utworzona przez Stany Zjednoczone w Organizacji Narodów Zjednoczonych, Związek Radziecki broni tam pozycji pokoju, walczy o przyjęcie realnych, wypływających z obecnej sytuacji międzynarodowej, propozycji, zmierzających do okiełznania sił agresji, do zapobieżenia nowej wojnie i położenia kresu działaniom wojennym tam, gdzie już się one odbywają.

Byłoby niesłuszne uważać, że wojna może być wymierzona tylko przeciwko państwu radzieckiemu. Jak wiadomo, pierwsza wojna światowa została przez imperialistów rozpętana na długo przed powstaniem ZSRR. Druga wojna światowa rozpoczęła się jako wojna między państwami kapitalistycznymi i same państwa kapitalistyczne silnie ucierpiały na skutek tej wojny. Sprzeczności rozdzielające obecnie obóz imperialistyczny mogą doprowadzić do wojny jednego państwa kapitalistycznego z drugim. Uwzględniając wszystkie te okoliczności, Związek Radziecki walczy o zapobieżenie wszelkiej wojnie między państwami, wypowiada się za pokojowym uregulowaniem konfliktów i rozbieżności międzynarodowych.

Jednakże w swej polityce zmierzającej do zapewnienia długotrwałego pokoju Związek Radziecki znajduje się w obliczu faktu agresywnej polityki koł rządzących USA.

Wojownicze koła amerykańskie usiłują przy tym zwalnic winę na niewinnego i wszelkimi sposobami rodmuchują swą kłamliwą propagandę o rzekomej groźbie ze strony Związku Radzieckiego. Jeśli chodzi o te kłamliwe bajdurzenia o Związku Radzieckim, to byłoby śmieszne rozwodzić się na temat ich całkowitej bezpodstawności. Bezsportne fakty świadczą o tym, że walka

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone rozpętują wyścig zbrojeń, odgrywają się od zakazu broni atomowej i bakteriologicznej oraz od redukcji zbrojeń klasycznych, podczas gdy Związek Radziecki proponuje zakaz broni atomowej i bakteriologicznej oraz redukcję innych zbrojeń i sił zbrojnych.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone odmawiają zawarcia paktu pokoju, podczas gdy układy zawarte przez Związek Radziecki z obcymi państwami mają na celu wyłącznie zawarcie takiego paktu.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone montują agresywne bloki przeciwko miłującym pokój narodom, podczas gdy układy zawarte przez Związek Radziecki z obcymi państwami mają na celu wyłącznie walkę przeciwko wznowieniu agresji japońskiej lub niemieckiej.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone napadły na Koreę i dążą do jej ujarzmnienia, podczas gdy Związek Radziecki od chwili zakończenia drugiej wojny światowej nigdzie nie prowadzi żadnych działań wojennych.

Stany Zjednoczone dokotują agresji również przeciwko Chinom. Zagarnęły one odwieczną chińską ziemię — wyspę Tajwan. Ich siły lotnicze bombardują terytorium chińskie, gwałcąc wszystkie powszechnie przyjęte normy prawa międzynarodowego. Wszystkim wiadomo, że siły lotnicze ZSRR nikogo nie bombardują, że ZSRR nie zagarnia żadnych obcych terytoriów.

Takie są bezsporne fakty.

Przechodząc do naszych stosunków z Anglią i Francją, należy powiedzieć, że stosunki te powinny być kształtowane się w myśl tych układów, które zostały przez nas zawarte z tymi państwami w czasie drugiej wojny światowej i które przewidują współpracę z tymi krajami w okresie powojennym. Jednakże rządy Anglii i Francji brutalnie naruszają te układy. Ci, którzy rządzą w Anglii i Francji, wbrew uroczystemu przyrzeczeniom o współpracy powojennej udzieliłom Związku Radzieckiemu w owym czasie, gdy prowadził on krwawą wojnę o wyzwolenie narodów Europy z niemieckiej niewoli faszystowskiej, włączyli się całkowicie do realizacji agresywnych planów imperialistów amerykańskich, wymierzonych przeciwko miłującym pokój państwom. Jest rzeczą zrozumiałą, że wobec takiego stanowiska rządów Anglii i Francji nasze stosunki z tymi krajami pozostawiają wiele do życzenia.

Stanowisko ZSRR wobec USA, Anglii, Francji i innych państw burżuazyjnych jest jasne i na temat tego stanowiska niejednokrotnie z naszej strony składano oświadczenia. Związek Radziecki również obecnie gotów jest do współpracy z tymi państwami, mając na względzie przestrzeganie pokojowych norm międzynarodowych oraz zapewnienie długotrwałego pokoju (oklaski).

W stosunku do krajów pokonanych — Niemiec, Włoch i Japonii — rząd radziecki prowadzi politykę, różniącą się zasadniczo od polityki mocarstw imperialistycznych.

Obecność radzieckiego państwa socjalistycznego wśród zwycięzców stworzyła dla narodów państw pokonanych zupełnie nową, nie spotykaną dawniej w dziejach sytuację i możliwości. Polityka państwa radzieckiego otwiera przed każdym krajem, który podpisał

bezwartkową kapitulację, możliwość pokojowego, demokratycznego rozwoju, rozbudowy jego cywilnego przemysłu i rolnictwa, zbytu produktów na rynkach zagranicznych, stworzenia narodowych sił zbrojnych niezbędnych dla obrony kraju. Zgodnie z porozumieniem poczdamskim, Związek Radziecki konsekwentnie prowadzi politykę, zmierzającą do jak najszybszego zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami, wycofania z Niemiec wszystkich wojsk okupacyjnych oraz do utworzenia jednolitych, niezależnych, pokojowych, demokratycznych Niemiec, mając na względzie, że istnienie takich Niemiec obok istnienia miłującego pokój Związku Radzieckiego wyklucza możliwość nowych wojen w Europie i uniemożliwia ujarzmnienie krajów europejskich przez imperialistów świata (długotrwałe oklaski).

Można mieć nadzieję, że naród niemiecki, przed którym stoi dylemat: albo pójść tą drogą, albo stać się landsknechtem imperialistów amerykańskich i angielskich, wybierze słuszną drogę — drogę pokoju! (oklaski).

To samo należy powiedzieć również w stosunku do Włoch; bratniemu narodowi włoskiemu Związek Radziecki życzy całkowitego przywrócenia jego niezawisłości narodowej (oklaski).

Rząd radziecki uważa, że Japonia również powinna stać się niezależnym, demokratycznym, pokojowym państwem, jak to przewidywały wspólne uchwały sojuszników (oklaski).

Rząd radziecki odmówił podpisania jednostronnego traktatu podyktowanego przez dyktatorów amerykańskich na konferencji w San Francisco, ponieważ traktat ten deprecz zasady deklaracji kairskiej i poczdamskiej, porozumienia jałtańskiego oraz zmierza do przekształcenia Japonii w amerykańską bazę wojenną na Dalekim Wschodzie. Narody Związku Radzieckiego żywią głęboki szacunek do narodu japońskiego, który zmuszony jest znieść jarzmo obcej niewoli, oraz wierzą, że wywalczy on niezawisłość narodową swej ojczyzny i pójdzie drogą pokoju (oklaski).

Radziecka polityka pokoju i bezpieczeństwa narodów wychodzi z założenia, że pokojowe współistnienie kapitalizmu i komunizmu oraz ich współpraca jest całkowicie możliwa pod warunkiem istnienia obopólnej chęci współpracy, gotowości wykonywania przyjętych zobowiązań oraz przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Związek Radziecki zawsze wypowiadał się i obecnie wypowiada się za rozwojem handlu i współpracy z innymi krajami, bez względu na różnice systemów społecznych. Partia będzie prowadziła tę politykę również nadal na za-

sadzie wzajemnych korzyści (oklaski).

Podczas gdy wojownicze koła amerykańsko-angielskie twierdzą, że tylko wyścig zbrojeń zapewni pełne zatrudnienie przemysłu krajów kapitalistycznych, w rzeczywistości istnieje inna perspektywa — perspektywa rozwoju i rozszerzenia stosunków handlowych między wszystkimi krajami, bez względu na różnice ich systemów społecznych, co może dać na wiele lat zatrudnienie przemysłowi krajów wysoko uprzemysłowionych, zapewnić państwom mającym nadmiar produkcji, jej zbytk do innych państw, do pomocy w rozwoju ekonomiki krajów gospodarczo zacofanych i usprawnić tym samym długotrwałą współpracę ekonomiczną.

Całkowita jedność między Związkiem Radzieckim w prowadzonej przez siebie polityce pokojowej z innymi demokratycznymi, miłującymi pokój państwami — Chińską Republiką Ludową, Polską, Rumunią, Czechosłowacją, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną, Koreańską Republiką Ludową, Demokratyczną, Mongolską Republiką Ludową. Stosunki ZSRR z tymi krajami stanowią wzór całkowicie nowych stosunków między państwami, w dziejach dotąd nie spotykanych. Są one oparte na zasadach równouprawnienia, wspólnej pracy gospodarczej i poszanowania niezawisłości narodowej. Wierny układom o pomocy wzajemnej ZSRR udziela i udzielać będzie pomocy i wsparcia w dalszym umocnieniu i rozwoju tych krajów (burzliwe oklaski).

Jesteśmy przekonani, że w pokojowym współzawodnictwie z kapitalizmem socjalistyczny system gospodarki będzie z roku na rok coraz dobitniej wykazywał swą wyższość nad kapitalistycznym systemem gospodarki. Ale nie zamierzamy wcale narzucać komukolwiek przemocą naszej ideologii lub naszego ustroju ekonomicznego. „Eksport rewolucji — to bzdura. Każdy kraj, jeśli tego zapagnie, sam dokona rewolucji, a jeśli nie zechce, to rewolucji nie będzie” — mówi Towarzysz Stalin.

Prowadząc nieugięte politykę pokojowej współpracy ze wszystkimi krajami, Związek Radziecki uwzględni jednocześnie istnienie niebezpieczeństwa nowej agresji ze strony

rewydrzonych podlegaczy wojennych. Dlatego też umacnia on i będzie umacniać swą obronność (oklaski).

Związek Radziecki nie boi się groźb podlegaczy wojennych. Naród nasz ma doświadczenie walki z agresorami i bić ich — to dla niego nie pierwszyna. Naród radziecki bił agresorów jeszcze w czasie wojny domowej, kiedy państwo radzieckie było młode i stosunkowo słabe, bił ich podczas drugiej wojny światowej i bić ich będzie również w przyszłości, jeżeli ośmielią się napaść na naszą ojczyznę (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Nie wolno nie uwzględniać faktów z przeszłości. A fakty te świadczą, że w wyniku pierwszej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadła Rosja, a w wyniku drugiej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadł już szereg krajów Europy i Azji. Istnieją wszelkie podstawy, aby przypuszczać, że trzecia wojna światowa spowoduje rozpad światowego systemu kapitalistycznego (długotrwałe oklaski).

Oto, że tak powiem, perspektywa wojny i jej następstw, jeżeli zostanie ona narzucona narodom przez podlegaczy wojennych, przez agresorów.

Ale istnieje inna perspektywa, perspektywa utrzymania pokoju, perspektywa pokoju między narodami. Perspektywa ta wymaga zakazu propagandy wojennej zgodnie z uchwałą ONZ, zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, konsekwentnej redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zawarcia paktu pokoju między mocarstwami, rozszerzenia stosunków handlowych między krajami, przywrócenia jednolitego rynku międzynarodowego oraz innych analogicznych środków zmierzających do umocnienia pokoju (długotrwałe oklaski).

Realizacja tych środków umocni pokój, wybawi narody od strachu przed groźbą wojny, położy kres niesłychanemu trwonieniu zasobów materialnych na zbrojenia i przygotowania do niszcycielskiej wojny oraz pozwoli wykorzystać te zasoby dla dobra narodów (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Związek Radziecki jest za realizacją tych środków, za perspektywą pokoju między narodami (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Zadania partii w dziedzinie polityki zagranicznej

1. kontynuować walkę przeciwko przygotowywaniu i rozpętaniu nowej wojny, zapalać w imię utrzymania pokoju potężny antywojenny front demokratyczny, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności ze zwolennikami pokoju na całym świecie, wytrwale demaskować wszelkie przygotowania do nowej wojny, wszelkie kłopoty i intrzygi podlegaczy wojennych,
2. prowadzić nadal politykę współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków rzeczowych ze wszystkimi krajami,
3. umacniać i rozwijać sto-

sunki nierozrwalnej przyjaźni z Chińską Republiką Ludową, z europejskimi państwami ludowo-demokratycznymi — z Polską, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną, Koreańską Republiką Ludową, Demokratyczną i z Mongolską Republiką Ludową,

4. nieustannie umacniać potęgę obronną państwa radzieckiego i wzmagać naszą gotowość do udzielenia druzgocącej odprawy wszelkim agresorom (burzliwe, długotrwałe oklaski).

II. Sytuacja wewnętrzna ZSRR

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkow oświadczył m. in.:

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji wewnętrznej Związku Radzieckiego, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe Partii masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzeciej pięcioletki i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojową pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napaść Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego — okres Wielkiej Wojny Narodowej. W toku tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo kołchozowe, inteligencja radziecka — zarówno na froncie, jak i na zapleczu — wykazały wysoki poziom świadomości i wierność wobec swej ojczyzny.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radziec-

kie o własnych siłach, własny mi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie nie kartkowego systemu zapopatrywania ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy walutowej. Po sunięcia te, jak również przeprowadzona pięciokrotnie obniżka cen artykułów spożywczych (Dalszy ciąg na str. 3)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

(Dalszy ciąg ze str. 2)

Referat sekretarza KC WKP(b) G.M. Malenkowa

Wzrost i towarów przemysłowych, zwiększyły siłę nabywczą rubla radzieckiego i zapewniły wzrost dobrobytu mas pracujących. W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju ekonomiki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrocentrał wódnych na Wołdze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia, jakie zaszły w okresie sprawozdawczym, dowiodły, że radzieckiej ustrój społeczny i państwowy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznego i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umoc-

nienia jedności moralno-politycznej narodu radzieckiego, skupionego wokół partii komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienia patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarnie pracować dla dobra ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W latach powojennych wszystkie gałęzie przemysłu wyposażono w nowe maszyny i mechanizmy, zastosowano doskonałe procesy technologiczne, wprowadzono racjonalniejszą organizację produkcji. Park obrabiarek, dzięki uzupełnieniu nowymi, bardziej wydajnymi obrabiarkami, zwiększył się w tym okresie 2,2 raza, krajowy przemysł budowy maszyn tylko w ciągu ostatnich trzech lat wyprodukował ok. 1.600 nowych typów maszyn i mechanizmów.

W walce o dalszy postęp techniczny wielką rolę przypada naszej nauce, która przez swoje odkrycia pomaga narodowi radzieckiemu pełniej ujawniać i lepiej wykorzystywać bogactwa i siły przyrody. W okresie powojennym uczeni nasi pomyślnie rozwiązyli wiele problemów naukowych o wielkim znaczeniu dla gospodarki narodowej. Najważniejszym osiągnięciem nauki radzieckiej w tym okresie jest odkrycie metod produkcji energii atomowej. W ten sposób nasza nauka i technika zlikwidowała monopol USA w tej dziedzinie i zadała poważny cios podległemu wojennym, którzy usiłowali wykorzystać tajemnice produkcji energii atomowej i posiadanie broni atomowej jako środek szantażu i zastraszenia innych narodów. Państwo radzieckie rozporządza realnymi możliwościami: produkcji energii atomowej, jest głęboko zainteresowane w tym, aby ten nowy rodzaj energii wykorzystywano w celach pokojowych, dla dobra ludności, gdyż takie wykorzystanie energii atomowej rozszerza bezgranicznie władzę człowieka nad żywiołowymi siłami przyrody, otwiera przed ludzkością kolosalne możliwości wzrostu sił produkcyjnych, technicznego i kulturalnego postępu, zwiększenia bogactwa społecznego.

O wielkich osiągnięciach radzieckiej nauki i techniki świadczy coroczne przyznawanie Nagród Stalinowskich za wybitne prace naukowe, wynalazki i gruntowne udoskonalenia metod pracy produkcyjnej. Zasadniczo miano laureata Nagrody Stalinowskiej nadano 8.470 pracownikom nauki, przemysłu, transportu i rolnictwa.

Doniosłym momentem w rozwoju przemysłu jest fakt, że w minionym okresie w szybkim tempie rozwijał się przemysł we wschodnich okręgach ZSRR, wskutek czego zmieniło się poważnie rozmieszczenie naszego przemysłu we wschodnich okręgach — w okręgach nadwołżańskich, na Uralu, Syberii, na Dalekim Wschodzie, w Kazachskiej SRR i w republikach związkowych Azji Środkowej powstała potężna baza przemysłowa kraju. Ogólna produkcja przemysłowa w tych okręgach zwiększyła się do 1952 roku trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. W roku 1951 wschodnie okręgi dały około 1/3 całej produkcji przemysłowej ZSRR, przeszło połowę całej ilości stali i wyrobów walcowanych, prawie połowę całej ilości węgla i ropy naftowej i przeszło 40 proc. energii elektrycznej.

Takie są zasadnicze wyniki rozwoju przemysłu ZSRR w okresie sprawozdawczym. Zadania w dziedzinie roz-

woju naszego przemysłu na najbliższe lata są wyłuszczone w projekcie dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR, przedstawionym Zjazdowi do rozpatrzenia. Zadania te polegają na tym, aby podnieść poziom produkcji przemysłowej w 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950, w przybliżeniu o 70 proc., przy czym produkcja środków produkcji powinna wzrosnąć w przybliżeniu o 80 proc., a produkcja artykułów konsumpcyjnych w przybliżeniu o 65 proc. Takie zadanie w zakresie wzrostu produkcji przemysłowej oznacza, że w 1955 roku produkcja przemysłowa wzrośnie trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem.

Piąty plan pięcioletni oznacza nowy wielki krok naprzód na drodze rozwoju naszego kraju od socjalizmu do komunizmu (oklaski).

Przemysł nasz rozporządza wszystkimi możliwościami, by wykonać stojące przed nim zadania. Obecnie wszystkie gałęzie przemysłu wyposażone są w doskonałą technikę, posiadają wykwalifikowane kadry robotników i pracowników inżynieryjno-technicznych, przedsięwzięcia nie odczuwają braku surowców i materiałów. Chodzi teraz o to, aby wykorzystać w pełni te możliwości, zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w pracy, wykrywać nie wykorzystane rezerwy produkcyjne i przekształcać je w potężne źródło rozwoju gospodarki narodowej.

Szczególną uwagę należy poświęcić zadaniu zapewnienia dalszego wszechstronnego wzrostu wydajności pracy we wszystkich gałęziach przemysłu.

Partia nasza na wszystkich etapach budownictwa socjalistycznego nieugięcie walczyła o systematyczne podnoszenie wydajności pracy jako o najważniejszy warunek wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej. Tym właśnie przede wszystkim tłumaczą się ogromne sukcesy osiągnięte w rozwoju produkcji ZSRR, w okresie od 1940 do 1951 r. wydajność pracy w przemyśle wzrosła o 50 proc., przy czym przyrost produkcji przemysłowej w ciągu tego okresu w 70 proc. uzyskano dzięki wzrostowi wydajności pracy. Wydajność pracy w budownictwie zwiększyła się w tymże okresie o 36 proc.

Szybki wzrost wydajności pracy w ZSRR jest przede wszystkim wynikiem szerokiego zastosowania w gospodarce narodowej nowej techniki i nowoczesnych procesów technologicznych, wynikiem mechanizacji i elektryfikacji produkcji, zwłaszcza zaś mechanizacji pracochłonnych i ciężkich robót, jak również wynikiem lepszej organizacji pracy, wzrostu ogólnego poziomu wykształcenia i kultury mas pracujących i podniesienia ich kwalifikacji produkcyjnych. Socjalistyczny system gospodarki otwiera nieograniczone pole dla zastosowania najnowocześniejszej techniki. W

ZSRR maszyny nie tylko oszczędzają pracę, lecz równocześnie czynią pracę robotników lżejszą, dzięki czemu w warunkach gospodarki socjalistycznej, w odróżnieniu od warunków kapitalizmu, robotnicy bardzo chętnie używają maszyn w procesie pracy. Robotnik radziecki jest bezpośrednio zainteresowany w zwiększeniu wydajności pracy, wie bowiem, że przez to wzmacnia się potęga ekonomiczna ZSRR i podnosi się stopa życiowa mas pracujących. Jedność interesów państwa i narodu stwarza podwaliny wysokiej wydajności pracy społecznej w warunkach socjalizmu.

Jednakże istniejące w naszym przemyśle możliwości wzrostu wydajności pracy nie są jeszcze bynajmniej całkowicie wykorzystywane. Świadczy o tym przede wszystkim niewykonanie planów w dziedzinie wydajności pracy przez wiele przedsiębiorstw.

W wielu przedsiębiorstwach wzrost wydajności pracy ulega zahamowaniu wskutek złego wykorzystania posiadanych środków mechanizacji.

Wzrost wydajności pracy ulega również zahamowaniu wskutek tego, że w wielu przedsiębiorstwach i na budowach organizacja pracy postawiona jest w sposób niezadowolający, wskutek czego dochodzi do wielkiego marnotrawstwa czasu roboczego.

Duże znaczenie dla podniesienia wydajności pracy ma normowanie techniczne. Tymczasem w wielu przedsiębiorstwach normowanie techniczne postawione jest w sposób niezadowolający. Wciąż jeszcze przeważa stosowanie norm zbyt niskich, tzw. norm doświadczalnych — statystycznych, które nie odpowiadają współczesnemu poziomowi techniki produkcji, nie odzwierciedlają doświadczenia produkcyjnych robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy.

Zadanie organizacji partyjnych, gospodarczych i związkowych polega na tym, by szybciej usuwać przyczyny przeszkadzające wzrostowi wydajności pracy i zapewnić we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdym odcinku produkcji wykonanie i przekroczenie zadań w dziedzinie wzrostu wydajności pracy. Trzeba zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w dziedzinie wykorzystania posiadanej przez nas bogatej techniki, z uporem wprowadzać w życie program mechanizacji kompleksowej i automatyzacji procesów produkcyjnych, stosować szerzej we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej najnowsze osiągnięcia nauki i techniki, doskonalić systematycznie formy i metody organizacji pracy i produkcji, usprawniać wykorzystanie siły roboczej.

Towarzysze! Nasz przemysł rośnie, rozwija się i staje się coraz potężniejszy i coraz doskonalszy technicznie. Będzie również nadal rozwijał się wszechstronnie siły wytwórcze naszego socjalistycznego przemysłu, jako podstawy potęgi naszej ojczyzny i wzrostu dobrobytu materialnego narodu radzieckiego (długotrwałe oklaski).

B. Rolnictwo

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkowa oświadczył:

Do początku okresu sprawozdawczego, to jest do chwili, kiedy odbywał się XVIII Zjazd Partii, ustrój kolchozowy w naszym kraju okrzepł ostatecznie, kolchozy umocniły się i socjalistyczny system rolnictwa utwierdził się, jako jedyna forma rolnictwa.

Wojna powstrzymała na pewien czas rozwój rolnictwa i

zadawa mu wielkie straty, zwłaszcza w rejonach okupowanych, gdzie zabory hitlerowskie zniszczyły i rozgrabili kolchozy, MTS i sowchozy. Jednak mimo olbrzymich trudności okresu wojennego, kolchozy i sowchozy rejonów wschodnich nieprzerwanie zaopatrywały armie i ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce. Bez ustroju kolcho-

1. Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR

A. Przemysł

W latach 5-letek przedwojennych zrealizowane zostały w ZSRR socjalistyczne uprzemysłowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju całej gospodarki narodowej i przygotowania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii — linii uprzemysłowienia kraju. Realizacja polityki uprzemysłowienia ZSRR miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i uratowała naszą ojczyznę przed ujarzmieniem.

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przestawić przemysł na tory wojenne. Do wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych urządzenia wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość siłę i środki, nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów, lecz również do przyspieszonej budowy nowych przedsiębiorstw, głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji

przez najeźdźców faszystowskich ważnych pod względem gospodarczym okręgów kraju, przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w latach powojennych mamy w chwili obecnej znacznie wyższy, w porównaniu z okresem przedwojennym, poziom produkcji przemysłowej. Oto dane w tej sprawie.

WZROST PRODUKCJI PRZEMYSŁOWEJ ZSRR (w proc. w stosunku do 1940 r.)

Lata:	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952
cały przemysł	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223
w tym:										(plan)
„grupa A” produkcja środków produkcji	100	136	112	82	101	130	163	205	239	267
„grupa B” produkcja środków konsumpcyj	100	54	59	67	82	99	107	123	143	156

Z powyższych danych wynika, że w latach 1945 i 1946 nastąpił spadek poziomu produkcji przemysłowej. Było to związane z faktem, że produkcja sprzętu wojennego uległa po zakończeniu wojny gwałtownej redukcji, przestawienie zaś przemysłu na tory produkcji pokojowej wymagało pewnego czasu. Powojenna przebudowa produkcji przemysłowej została zasadniczo zakończona w ciągu 1946 roku, po czym produkcja naszego przemysłu zaczęła rosnąć w szybkim tempie i w 1951 roku jej ogólne rozmiary przekroczyły poziom 1940 roku przeszło dwukrotnie. W 1952 roku osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju naszego przemysłu.

Jak wiadomo, plan bieżącego roku dla przemysłu jako całości jest nie tylko pomyślnie wykonywany, lecz wykonywany z nadwyżką. Istnieją przeto wszelkie podstawy, by uważyć, że w roku 1952 produkcja przemysłowa będzie blisko 2,3 raza większa niż w 1940 roku.

Szczególnie szybko rozwija się przemysł produkujący środki produkcji, którego ogólna produkcja w 1951 roku przekroczyła poziom przedwojenny 2,4 raza, a w 1952 roku przekroczy ten poziom blisko 2,7 raza. W 1952 roku wyprodukuje się: 25 mln. ton surowki, czyli o ok. 70 proc. wię-

cej niż w 1940 roku; 35 mln. ton stali, czyli blisko o 90 proc. więcej niż w roku 1940; 27 mln. ton wyrobów walcowanych, czyli przeszło 2 razy więcej niż w 1940 roku.

300 mln. ton węgla, czyli przeszło o 80 proc. więcej niż w 1940 roku; 47 mln. ton ropy naftowej, czyli przeszło o 50 proc. więcej niż w 1940 roku; 117 miliardów kWh energii elektrycznej, tj. 2,4 raza więcej niż w 1940 roku; maszyn i urządzeń wyprodukuje się przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku. Jeśli idzie o roczny przyrost produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu, to mieliśmy w ciągu ostatnich lat znacznie większe rozmiary tego przyrostu niż w okresie przedwojennym. Tak np. w ciągu ostatnich trzech lat — w 1949—1951, tj. od chwili, gdy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej nie tylko został osiągnięty, ale przekroczony, przyrost wytopu surowki wynosił 8 mln. ton, przyrost wytopu stali — 13 mln. ton i przyrost produkcji wyrobów walcowanych — 10 mln. ton, podczas gdy w latach przedwojennych przyrost takich rozmiarów osiągnięto w zakresie wytopu surowki w ciągu 8 lat, wytopu stali — w ciągu 9 lat, a pro-

dukcji wyrobów walcowanych — w ciągu 12 lat. Przyrost wydobycia węgla w ciągu wymienionych trzech lat wyniósł 74 mln. ton, a przyrost wydobycia ropy naftowej — 13 mln. ton; przyrost takich rozmiarów osiągnięto w latach przedwojennych w zakresie wydobycia węgla w ciągu 6 lat, a wydobycia ropy naftowej — w ciągu 10 lat. Przyrost produkcji energii elektrycznej w ciągu tych trzech lat wyniósł 37 miliardów kWh; — przyrost produkcji energii elektrycznej takich rozmiarów w latach przedwojennych osiągnięto w ciągu 9 lat.

Wzrost produkcji środków produkcji oraz wzrost produkcji rolnej stworzyły mocną bazę dla rozwoju przemysłu produkującego artykuły konsumpcyjne. Ogólna produkcja tego przemysłu była w 1951 roku o 43 proc. większa niż w 1940 roku, a w roku 1952 będzie w przybliżeniu o 60 proc. większa niż w 1940 roku. W 1952 roku wyprodukuje się: z góra 5 mld. metrów tkanin bawełnianych, czyli o ok. 30 proc. więcej niż w 1940 roku — prawie 190 mln. metrów tkanin wełnianych, czyli o ok. 60 proc. więcej niż w 1940 roku, — 218 mln. metrów tkanin jedwabnych, czyli 2,8 raza więcej niż w 1940 roku, — 250 mln. par obuwia skórzanego, czyli o ok. 20 proc. więcej niż w 1940 roku, — 125 mln. par obuwia gumowego, czyli o 80 proc. więcej niż w 1940 roku — przeszło 3.300 tys. ton cukru, czyli o przeszło 50 proc. więcej niż w 1940 roku, — ponad 380 tys. ton masła wyprodukowanego przez przemysł (nie licząc znacznej ilości masła produkcji domowej), co przewyższy przedwojenny poziom przemysłowej produkcji masła o przeszło 70 proc.

W okresie sprawozdawczym zwłaszcza w latach powojennych rozszerzyła się znacznie i umocniła produkcyjno-techniczna baza naszego przemysłu zarówno dzięki budowie nowych, jak też dzięki rekonstrukcji czynnych przedsiębiorstw. Z ogólnej sumy ok. 500 mld. rubli, zainwestowanych w gospodarce narodowej tylko w latach 1946—1951 zainwestowano w przemysł ponad 320 mld. rubli. W ciągu tego okresu w ZSRR odbudowano, zbudowano i oddano do użytku ok. 7 tys. wielkich państwowych przedsiębiorstw przemysłowych. Zasoby produkcyjne przemysłu wzrosły w 1952 roku o 77 proc. w porównaniu z 1940 rokiem.

Ale w grę wchodzi tu nie tylko ilościowy wzrost zasobów produkcyjnych.

Rysem charakterystycznym ubiegłego okresu był również dalszy techniczny postęp przemysłu. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, gdzie zachodzą okresowe przerwy w rozwoju techniki, związane z niszczeniem sił wytwórczych społeczeństwa na skutek

(Dalszy ciąg na str. 4).

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

(Dalszy ciąg ze str. 3).

wego, bez pełnej poświęcenia pracy kolchoźników i kolchożnic, bez ich wysokiej świadomości politycznej i sprawności organizacyjnej nie potrafilibyśmy rozwiązać tego niezmiernie trudnego zadania.

Z chwilą przejścia do budownictwa pokojowego, przed partią stało zadanie jak najszybszej odbudowy i dalszego podniesienia rolnictwa. Szczególną troską partii w okresie powojennym było organizacyjno-gospodarcze umocnienie kolchozów, okazanie im pomocy w odbudowie i dalszym rozwoju gospodarki społecznej i podniesienie na tej podstawie dobrobytu materialnego chłopstwa kolchozowego. Dla dalszego rozwoju sił wytwórczych rolnictwa duże znaczenie miało scalenie małych kolchozów, ponieważ wielkie kolchozy mogły pomyślniej rozszerzać i udoskonalać gospodarkę społeczną. Obecnie mamy 97 tysięcy scalonych kolchozów zamiast 254 tysięcy małych kolchozów na 1 stycznia 1950 r.

W wyniku realizacji kroków podjętych przez partię i rząd przyczyniono pomyślnie w rolnictwie trudności wywołane przez wojnę i wynikię w 1946 r. wskutek silnej posuchy, tak iż przedwojenny poziom produkcji rolnictwa został w krótkim czasie przywrócony i przekroczony.

W latach powojennych w szybkim tempie przywracano obszar zasiewów, wzrastały plony i zwiększała się globalna produkcja zbóż, upraw przemysłowych, pastewnych, warzywnych i innych roślin uprawnych. Obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w 1952 r. przekroczyły poziom przedwojenny o 5,3 miliona ha.

Produkcję zbóż doprowadzono do poprzedniego poziomu w trzecim roku po zakończeniu wojny, a w latach następnych wzrastała ona przy jednoczesnym dużym wzroście ilości zboża towarowego. W bieżącym 1952 r. globalne zbiory zboża wyniosły 8 miliardów pudów (burzliwe oklaski), przy czym globalne zbiory najważniejszych roślin spożywczych — pszenicy powiększyły się w porównaniu z 1940 r. o 48 proc. (oklaski).

W ten sposób problem zbożowy, uważany poprzednio za najostrejszy i najpoważniejszy, został pomyślnie rozwiązany, rozwiązany ostatecznie i raz na zawsze (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W okresie powojennym w szczególności szybkim tempem rozwijała się produkcja bawełny i buraka cukrowego: w 1951 r. globalna produkcja włókna bawełny przekroczyła poziom przedwojenny o 46 proc., a buraka cukrowego — o 31 proc. W roku bieżącym wyhodowano jeszcze bogatsze plony tych najważniejszych roślin.

W roku bieżącym, jak i w latach poprzednich, realizowane są pomyślnie państwowe plany skupu zboża, skupu bawełny, buraków cukrowych, nasion oleistych, ziemniaków, warzyw i innej produkcji roślinnej, jak również produkcji hodowlanej.

Nasze rolnictwo staje się coraz bardziej wyspecjalizowane, bardziej produktywnie i daje coraz więcej produkcji towarowej. Trzeba zrozumieć te niezmiernie ważną właściwość w rozwoju naszego rolnictwa. Obecnie, kiedy problem zbożowy został pomyślnie rozwiązany, nie wolno już po staremu oceniać osiągnięć rolnictwa, tylko według ilości produkowanego zboża. Jak widać z przytoczonych danych, o próżach sukcesów w dziedzinie produkcji zboża, osiągnięliśmy wielkie sukcesy w rozwoju produkcji bawełny, buraka cukrowego, roślin oleistych, pastewnych i innych roślin uprawnych. Nasze obecne iol-

NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

Referat sekretarza KC WKP(b) G.M. Malenkowa

nictwo stało się jakościowo inne, różni się ono gruntownie od dawnego, mało produktywnego, ekstensywnego rolnictwa. Podczas gdy obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w ZSRR wzrosły w 1952 r. w porównaniu z 1913 rokiem 1,4 raza, przy czym obszary zasiewów zbóż wzrosły o 5 proc., to obszary zajęte pod uprawy przemysłowe i warzywno-arbuzowe zwiększyły się więcej niż 2,4 raza, a obszary zajęte pod rośliny pastewne ponad 11 razy. Z ogólnej wartości towarowej produkcji roślinnej przeszło 40 proc. przypada obecnie na uprawy przemysłowe. Byłoby zatem poważnym błędem oceniać sukcesy rolnictwa tylko na podstawie poziomu produkcji zboża.

W okresie powojennym wiele uwagi udzielano wyposażeniu rolnictwa w nową technikę. Nie moglibyśmy bez tego rozstrzygnąć w szybkim tempie problemu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki rolnej. W okresie tym park maszynowo-tractorowy uzupełniony został wielką ilością nowych, bardziej udoskonalonych traktorów gąsienicowych z silnikami Diesla, kombajnów samobieżnych, kosiarek, kombajnów buraczanych, lniarskich i do sprętu bawełny oraz innych maszyn o wysokiej wydajności.

Wielka moc parku traktorów w MTS i w sowchozach wzrosła w porównaniu z okresem przedwojennym o 59 proc., a kombajnów — o 51 proc. Rolnictwo otrzymało wiele nowych maszyn dla mechanizacji pracochłonnych procesów w hodowli.

W związku ze znacznym rozszerzeniem mechanizacji prac w gospodarce rolnej i leśnej, rozbudowano w okresie powojennym sieć ośrodków maszynowo-tractorowych, zorganizowano znaczną ilość nowych stacji ochrony lasów.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju rolnictwa w okresie powojennym stworzyły warunki dla rozwiązania w gospodarce rolnej jeszcze większych zadań. Interesy gospodarki narodowej i zadania dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego wymagają jeszcze większego podniesienia produkcji rolnej.

Projekt dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu pięcioletniego przewiduje zwiększenie w ciągu 5 lat globalnych zbiorów: zbóż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc., włókna bawełny o 55—65 proc.; włókna lnianego o 40—50 proc.; buraka cukrowego o 65—70 proc.; słonecznika o 50—60 proc.; ziemniaków o 40—45 proc. i wzrost produkcji upraw pastewnych w przybliżeniu 2—3 razy.

Obecnie, gdy osiągnięto i przekroczone przedwojenny poziom obszaru zasiewów, jedynie słuszną linią w dziedzinie zwiększenia produkcji rolnictwa jest dalsze, wszechstronne podnoszenie urodzajności.

W okresie od lipca 1945 r. do lipca 1952 r. pogłowia bydła w ZSRR wzrosło o 13,4 miliona sztuk, owiec — o 41,8 miliona, trzody chlewnej — o 21,2 miliona i koni — o 5,6 miliona.

Obecnie hodowla kolchozowa wraz z sowchozową zajmuje w kraju dominujące miejsce, zarówno pod względem ciężaru gatunkowego jeśli cho-

dzi o ogólny stan pogłowia bydła, jak i pod względem wydajności produkcji hodowlanej. Globalna i towarowa produkcja mięsa, mleka, masła, jaj, wełny i skór przekroczyła w ZSRR poziom przedwojenny (oklaski).

W celu zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w dziedzinie artykułów hodowlanych, a przemysłu lekkiego w dziedzinie surowców, konieczne jest osiągnięcie dalszego znacznego rozwoju hodowli. Wielkie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki rolnej ma budowa urządzeń irygacyjnych i zakładanie leśnych pasów ochronnych.

Już w latach przedwojennych zbudowano znaczną ilość wielkich systemów irygacyjnych, wyposażonych w nowoczesną technikę, oraz zrekonstruowano stare systemy irygacyjne, dzięki czemu obszar faktycznie nawadnianych gruntów w republikach Azji Środkowej i w innych częściach ZSRR zwiększył się półtora-krotnie, co pozwoliło na pomyślnie rozwiązanie tak ważnego zadania jak znaczne zwiększenie produkcji bawełny. Rozpoczęto też prace nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych.

W latach powojennych prace nad budową urządzeń irygacyjnych i nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych rozwinęły się na jeszcze większą skalę.

Wielkie systemy irygacyjne budowane są w republikach kaukaskich, gdzie obszar faktycznie nawadnianych ziem zwiększył się w najbliższych latach w wyniku tych prac przeszło półtora-krotnie.

Począwszy od 1947 r. prowa- dzono są prace nad irygacją gruntów o wysokiej urodzajności, ale narażonych na posuchę, w centralnej strefie czar- noziemiu, w obwodach: kur- skim, orłowskim, woroneskim i tambowskim, by uzyskać trwałe plony zbóż, roślin przemysłowych i innych roślin uprawnych.

Począwszy od 1948 r. prowa- dzane są na wielką skalę prace nad założeniem na stepowych i leśno-stepowych obszarach europejskiej części ZSRR wielkich państwowych leśnych pasów ochronnych, ochronnych pasów leśnych w kolchozach i sowchozach oraz nad budową stawów i zbiorników wodnych.

W ciągu ostatnich 3 i pół lat kolchozy, sowchozy i gospodarstwa leśne zalesiły w celach ochronnych obszar 2,6 mln ha i zbudowały przeszło 12 tysięcy stawów i zbiorników wodnych.

W strefach o nadmiernej wilgotności gleby, przede wszystkim na Białorusi i w republikach nadbałtyckich prowadzone są, podobnie jak przed wojną, rozległe prace nad osuszaniem bagien i gruntów zabagnionych.

Wielkie perspektywy otwierają się przed rolnictwem dzięki budowie gigantycznych elektrowni wodnych i systemów irygacyjnych na Wołdze, na Donie, Dnieprze i Amurze oraz w związku z uruchomieniem Wołżańsko-Dońskiego Kanału Żeglownego imienia W. I. Lenina. Zbudowanie tych elektrowni i systemów irygacyjnych zapewni nawodnienie nowych gruntów na obszarze przeszło 6 milionów ha, nawodnienie pastwisk metodą selektywną na obszarze 22 milionów ha i stwarza szerokie możliwości elektryfikacji produkcji rolnej, wprowadzenia siły elektrycznej, zastosowania kombajnów elektrycznych i innych maszyn rolniczych zasilanych prądem elektrycznym.

Jednocześnie z budową urządzeń irygacyjnych na wielką skalę, na wszystkich gruntach nawadnianych skutecz-

nie realizuje się przejście na nowy system irygacji, przy którym znacznie zwiększa się obszar pól nawadnianych w drodze lepszego rozmieszczenia drobnej sieci irygacyjnej.

Zmniejszenie na polach liczb stałych kanałów zraszających oraz zastąpienie ich kanałami tymczasowymi, co umożliwi pełniejsze wykorzystanie nawadnianych gruntów i wody używanej do zraszania, stwarza lepsze warunki mechanizacji rolnictwa, korzyści stające z urządzeń irygacyjnych.

Dzięki wykonaniu zaplanowanych wielkich prac nad rozwojem irygacji, nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem zabagnionych gruntów, rolnictwo nasze podniesie się na wyższy szczebel, a kraj zostanie zabezpieczony na zawsze przed niespodziankami klimatycznymi (oklaski).

Zadanie polega na tym, by skutecznie i w przewidzianych terminach wykonać prace nad rozwojem irygacji, nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem bagien Organizacje partyjne, radzieckie i gospodarze powinni poświęcać tej sprawie szczególną uwagę.

Doniosłe znaczenie ma także przeprowadzenie akcji w dziedzinie podniesienia plonów roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej europejskiej części ZSRR.

Wiadomo, że na obszarach strefy nieczarnoziemnej istnieje już wielkie możliwości pomyślnego rozwoju rolnictwa i hodowli, ponieważ obszary te odznaczają się sprzyjającymi warunkami klimatycznymi, do stateczną ilością wilgoci. Tymczasem plony roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej są wciąż jeszcze niskie.

Aby uzyskać wysokie i trwałe plony roślin uprawnych, należy tu przede wszystkim zorganizować na szeroką skalę wapnowanie gleb kwaśnych przy jednoczesnym stosowaniu wystarczającej ilości nawozów organicznych i mineralnych, rozwijać wszechstronnie zasiewy traw, polepszać uprawę roli.

Realizując zadania odbudowy i rozwoju rolnictwa nasze organy partyjne, radzieckie i rolnicze usprawniły w latach powojennych kierowanie kolchozami, ośrodkami maszynowo-tractorowymi i sowchozami. Są jednak w tej dziedzinie wciąż jeszcze błędy i niedociągnięcia.

Trzeba przede wszystkim podkreślić, że poszczególni nasi pracownicy na kierowniczych stanowiskach, pozwalali sobie, zwłaszcza w związku z akcją scalania drobnych kolchozów, na niewłaściwy konsumpcyjny stosunek do zagadnień budownictwa kolchozowego.

Proponowali oni, by przeprowadzić forsowną akcję masowego łączenia wsi w wielkie osiedla kolchozowe, oddać na rozbiórkę wszystkie stare zabudowania kolchozowe i domy kolchoźników i stworzyć w nowych miejscach wielkie „osiedla kolchozowe”, „miasta kolchozowe”, „agromiasta”, traktując to jako najważniejsze zadanie na polu organizacyjno-gospodarczego umocnienia kolchozów.

Błąd tych towarzyszy polega na tym, że zapomnieli o głównych produkcyjnych zadaniach kolchozów i wysuwali na pierwszy plan wtórne w stosunku do tamtych zadania konsumpcyjne, zadania w dziedzinie warunków bytu w kolchozach.

Zagadnienia warunków bytu mają niewątpliwie ważne znaczenie, ale są to bądź co bądź zagadnienia wtórne, podrzędne, a nie główne i mogą być pomyślnie rozwiązane tylko

na gruncie rozwiniętej produkcji społecznej.

Zapominanie o głównych zadaniach produkcyjnych, lub iść pomniejszanie może zwać słowem całą naszą praktyczną robotę na wsi na niewłaściwy, utrudnił dalszy rozwój kolchozów i wyrządził szkodę zarówno samej sprawie organizacji warunków bytu, jak i całej sprawie budownictwa socjalistycznego.

Następnie trzeba stwierdzić, że w kierowaniu rolnictwem nie zostało jeszcze zlikwidowane szablone formalne podejście do rozwiązywania wielo praktycznych zagadnień.

Należy wreszcie wspomnieć — powiedział dalej G. M. Malenkow — o istnieniu istotnych braków w dziedzinie zastosowania w rolnictwie osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia. Mamy wiele przodujących kolchozów, MTS i sowchozów, tysiące przodowników rolnictwa, którzy tworzą stosując osiągnięcia nauki, uzyskują poważne wyniki w podnoszeniu plonów i zwiększaniu produktywności hodowli.

Wciąż jednak jeszcze niezadowolają przedstawia się sprawa popularyzacji i stosowania przodujących doświadczeń w produkcji kolchozowej i sowchozowej.

Nasza nauka rolnicza wniosła wielki wkład do sprawy rozwoju gospodarki rolnej. Zdemaskowane zostały i rozgromione antynaukowe, reakcyjne teorie w nauce rolniczej i rozwija się ona obecnie na jedynie słusznej — material-

C. Obrót towarowy, transport, łączność

Wraz ze wzrostem przemysłu i rolnictwa — powiedział G. M. Malenkow m. in. — rozwijał się w kraju również obrót towarowy. W latach powojennych obrót towarowy handlu państwowego i spółdzielczego zwiększył się 2,9 raza i znacznie przekroczył poziom przedwojenny. W 1951 r. sprzedano ludności w sklepach państwowych i spółdzielczych w porównaniu z 1940 rokiem mięsa i przetworów mięsnych — o 80 proc. więcej, ryb i przetworów rybnych — o 60 proc., masła — o 80 proc., tłuszczu roślinnego i innych tłuszczów — blisko 2 razy więcej, cukru — o 70 proc., tkanin — o 80 proc., obuwia — o 50 proc. więcej. Wzrosła sieć detalicznego handlu państwowego i spółdzielczego, znacznie rozszerzono asortyment i ulepszo- no jakość sprzedawanych towarów.

Wzrostowi produkcji i obrotu towarowego towarzyszył rozwój wszystkich rodzajów transportu i przewozów.

W latach Wielkiej Wojny Nasza rolowej transport nasz, a przede wszystkim transport kolejowy, pomyślnie wywiązał się z trudnego zadania zabezpieczenia przewozów wojennych, jak również przewozu ładunków dla gospodarki narodowej.

W latach powojennych wszystkie rodzaje transportu nie tylko zostały odbudowane, lecz wzrosły znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym. W roku bieżącym obrót towarowy w transporcie kolejowym jest w przybliżeniu o 80 proc. większy niż w 1940 roku, obrót towarowy w transporcie rzeczynym i morskim — o 60 proc., w transporcie samochodowym — 3,1 raza większy, zaś obrót towarowy w cywil-

stycznej, mierzurinowskiej postawie, uzbrajając naszych pracowników w ich działalność w dziedzinie rozwoju rolnictwa.

Ale, pomimo istniejących osiągnięć, nauka rolnicza wciąż jeszcze nie nadąża za potrzebami produkcji kolchozowej i sowchozowej. Socjalistyczny system rolnictwa otwiera przed nauką szerokie pole działania, pozwala na szybką popularyzację osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia, czyni je dorobkiem wszystkich kolchozów, MTS i sowchozów.

Niezmiernie ważny obowiązek organów partyjnych, radzieckich i rolniczych polega na tym, by jak najsurowiej rozwinąć tworzącą inicjatywę uczonych i praktyków, pomnażać szeregi mistrzów wysokich urodzajów i wysokiej produktywności hodowli, popierać wszystko, co przodujące, postępowe, szybko stosować we wszystkich gałęziach produkcji kolchozowej i sowchozowej osiągnięcia nauki i przodującego doświadczenia w dziedzinie gospodarki rolnej.

Towarzysze! Cieszymy się wszyscy z ogromnego rozwoju naszego socjalistycznego rolnictwa. Nasza produkcja roślinna i hodowlana znajduje się obecnie w okresie nowego potężnego rozkwitu.

Nie ulega wątpliwości, że w najbliższych latach nasze kolchozy, ośrodki maszynowo-tractorowe, sowchozy, bogato wyposażone pod względem technicznym, osiągną jeszcze wspanialsze sukcesy w rozwoju gospodarki rolnej i kraj nasz będzie posiadał obfitość środków żywnościowych dla ludności i w pełni, pod dostatkami surowców dla szybko rosnącego przemysłu lekkiego (długotrwałe oklaski).

W transporcie jest 9,2 raza większy. Przeciętny dzienny załadunek wagonów na kolejach jest w roku bieżącym w przybliżeniu o 40 proc. większy niż w 1940 roku.

Zbudowano i oddano do użytku nowe linie kolejowe; kontynuowano prace w dziedzinie elektryfikacji najbardziej przeciążonych tras; zwiększył się znacznie tabor lokomotyw i wagonów, zwłaszcza potężnych lokomotyw oraz wagonów o dużej ładowności.

W transporcie wodnym długość wewnętrznych dróg wodnych wykorzystywanych dla żeglugi była w 1951 roku o 23 tys. km większa niż w 1940 r. Transport morski i rzeczny został uzupełniony nowymi statkami towarowymi i pasażerskimi. Poziom mechanizacji robót załadunkowo-wyładunkowych, podniósł się znacznie w porównaniu z 1940 rokiem i wyniósł w 1951 roku 83 proc. w zakresie Ministerstwa Floty Rzecznej i 90 proc. w zakresie Ministerstwa Floty Morskiej.

Transport samochodowy został wyposażony w nowe, doskonalsze samochody ciężarowe i osobowe. Sieć dróg samochodowych z ulepszoną nawierzchnią wzrosła 3,1 raza w porównaniu z 1940 rokiem.

W latach powojennych rozwijały się w dalszym ciągu środki łączności — poczta, telegraf, telefon, radio.

Trzeba dalej rozwijać i doskonalić pracę wszystkich rodzajów transportu i łączności, oszczędzać środki transportu i nieustannie dbać o ich konserwację, rozwijać i umacniać bazę techniczną wszystkich rodzajów transportu, wszechstronnie usprawniać pracę poczty, telegrafu, telefonu.

D. Reżim oszczędności - to najważniejsza dźwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej

Podstawą rozwoju gospodarki narodowej ZSRR — oświadczył G. M. Malenkow — są własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji. Dlatego partia nasza zawsze poświęca-

ła i poświęca wiele uwagi walce o jak najsurowszy reżim oszczędności, traktując reżim oszczędności jako doniosły

(Dalszy ciąg na str. 5).

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

(Dalszy ciąg ze str. 4)

warunek stworzenia wewnątrzno-gospodarczych akumulacji i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Reżim oszczędności jako metoda socjalistycznego gospodarowania odegrał wielką rolę w dziele uprzemysłowienia kraju. Obecnie, kiedy w kraju naszym następuje nowy potężny wzrost gospodarki narodowej, a równocześnie dokonuje się systematycznej obniżki cen towarów masowego spożycia, reżim oszczędności nabiera jeszcze większego znaczenia. Im pełniej i racjonalniej będą wykorzystywane zasoby produkcyjne, im oszczędniej i skrupulatniej będziemy prowadzić naszą gospodarkę, tym większe sukcesy odniesiemy w rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, tym większe rezultaty osiągniemy w podniesieniu materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu.

Tymczasem w dziedzinie mobilizacji i prawidłowego wykorzystania wewnętrznych zasobów gospodarki narodowej istnieją znaczne niedociągnięcia.

Po omówieniu tych niedociągnięć, Malenkov powiedział:

Zadanie polega na tym, aby położyć kres obojętnemu stosunkowi działaczy gospodarczych i organizacji partyjnych do faktów niegospodarności i rozrzutności. Zagadnienie przestrzegania najściślejzego reżimu oszczędności powinno zawsze znajdować się w centrum naszej pracy gospodarczej i partyjnej. Powinniśmy dbać o nieustanne wychowywanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności socjalistycznej. Trzeba wyplenić wszelkie nadmierne rozchodowanie zasobów materialnych i pieniężnych oraz rezerwy pracy i systematycznie zapewniać wykonywanie i przekraczanie zadań w dziedzinie obniżki kosztów własnych produkcji. Trzeba wznieść walkę z niegospodarnością, obniżyć radykalnie nakłady w przemyśle, w budownictwie, w transporcie, w rolnictwie, w organizacjach handlowych, w organizacjach skupu i zbytu, podjąć zdecydowane kroki w celu uproszczenia i potania aparatu państwowego i gospodarczego, wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych i nad przestrzeganiem reżimu oszczędności. Nasze kadry gospodarcze powinny opanować doskonale metody socjalistycznego gospodarowania, muszą podnosić poziom swego przygotowania technicznego i ekonomicznego, polepszać systematycznie metody produkcji, szukać, znajdować i wykorzystywać rezerwy tkwiące w gospodarce narodowej.

Dla pomyślnego rozstrzygnięcia zadań w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej ogromne znaczenie ma dalsze rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego. Partia poświęcała zawsze wiele uwagi sprawie organizacji współzawodnictwa i uważa, że najistotniejszą sprawą we współzawodnictwie socjalistycznym jest podciąganie tych, którzy pozostają w tyle, równaniu w pracy na najlepszych. W naszych warunkach

2. Dalszy wzrost dobrobytu materialnego, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu życia narodu

Sukcesy osiągnięte we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej doprowadziły do dalszego wzrostu materialnego i kulturalnego poziomu życia społeczeństwa radzieckiego. Jest to najzupełniej zgodne z prawami rozwoju. Inaczej być nie mogło, ponieważ w naszym kraju celem rozwoju produkcji socjalistycznej jest zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa.

Wrogowie socjalizmu i ich wszelkiego rodzaju popleczy przestawiają socjalizm jako system tłumienia indywidualności. Nie ma nic bardziej prymitywnego i wulgarne niż tego rodzaju wyobrażenia. Jest dowiedzione, że system socjalistyczny zapewnił wyzwolenie jednostki, rozkwit twórczości indywidualnej i zespolowej, stworzył warunki wszechstronnego rozwoju talentów i uzdolnień, utajonych w masach ludowych.

W naszym kraju ucziwa praca jest wysoko ceniona i bardzo popierana. Partia i rząd stosują na szeroką skalę system premiowania i nagradzania ludzi pracy za osiągnięcia i sukcesy w pracy we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury.

W okresie, który minął od chwili zakończenia Wojny Narodowej, odznaczono orderami i medalami ZSRR 1.346.000 robotników, kołchoźników, uczonych, inżynierów i pracowników technicznych, urzędników, lekarzy, nauczycieli i innych pracowników, a 6.480 wybitnym nowatorom w naszym kraju przyznano zaszczytne miano bohatera pracy socjalistycznej.

Zadanie organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych i komсомольских polega na tym, aby rozwinąć na szerszą skalę współzawodnictwo na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego, popierać ze wszystkich sił pozytywne przykłady pracy i postępować inicjatywę przodowników i nowatorów, popularyzować ze wszelkich miar produkcyjne doświadczenia wśród wszystkich ludzi pracy, aby wykazywać pomoc tym, którzy pozostają w tyle i umożliwić im osiągnięcie poziomu ludzi przodujących. Jest rzeczą ważną, aby w walce nowego ze starym, w walce tego co przoduje z tym co jest zacofane, nie tylko widzieć siły, które są twórcami nowego ustroju społecznego, lecz także siły te pielegnować, troszczyć się o ich wszechstronny rozwój, organizować je nieustannie i doskonalić je w interesie pomyślnego marszu naprzód.

Głównym wskaźnikiem wzrostu dobrobytu narodu radzieckiego jest nieustanny wzrost dochodu narodowego.

W okresie od 1940 do 1951 roku dochód narodowy ZSRR wzrósł o 83 proc w odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, w których przeszło połowę dochodu narodowego zagarniają klasy wyzyskujące, w Związku Radzieckim cały dochód narodowy stanowi własność mas pracujących. Masy pracujące Związku Radzieckiego

otrzymują dla zaspokojenia swych potrzeb osobistych, materialnych i kulturalnych około trzech czwartych dochodu narodowego, a pozostała część idzie na rozszerzenie produkcji socjalistycznej i na inne potrzeby ogólnopństwowe i społeczne.

Jednym z najważniejszych źródeł wzrostu realnej wartości płac robotników i urzędników oraz realnych dochodów chłopów jest stosowane konsekwentnie przez rząd obniżanie cen artykułów masowego spożycia. W wyniku 5-krotnej obniżki państwowych cen detalicznych dokonanej w latach 1947 — 1952 ceny artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych są obecnie przeciętnie o połowę niższe od cen w IV kwartale 1947 roku.

Jak wiadomo, robotnicy i urzędnicy w naszym kraju otrzymują od państwa zasiłki i emerytury z tytułu ubezpieczeń społecznych, bezpłatne lub ze znaczną ulgą skierowania do sanatoriów, domów wypoczynkowych i ośrodków dziecięcych, otrzymują corocznie płatne urlopy. Wszyscy ludzie pracy w mieście i na wsi otrzymują bezpłatną pomoc lekarską. Państwo wypłaca w mieście i na wsi zasiłki matkom wielodzietnym i samotnym; zapewnia bezpłatne nauczanie w szkole podstawowej i 7-letniej; wypłaca stypendia studium i łącznie suma tych wypłat i ulg dla ludzi pracy miasta i wsi wyniosła w 1940 roku 40,8 miliarda rubli, a w roku 1951 — 125 miliardów rubli.

Dzięki wzrostowi płac robotników i urzędników, dzięki zwiększeniu dochodów chłopstwa w gotówce i w produktach, dzięki obniżce cen artykułów masowego spożycia i wzrostowi innych świadczeń państwa na rzecz ludności, realną wartość dochodów robotników i urzędników w przeliczeniu na jednego pracującego była w 1951 roku w przybliżeniu o 57 proc. wyższa niż w roku 1940, zaś realne dochody chłopów, w przeliczeniu na jednego pracującego, były wyższe w przybliżeniu o 60 proc.

Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu 5-letniego przewiduje wzrost dochodu narodowego ZSRR w ciągu pięcioletnia co najmniej o 60 proc., wzrost realnej wartości płac robotników i urzędników, z uwzględnieniem obniżki cen detalicznych — co najmniej o 35 proc., wzrost dochodów kołchoźników w gotówce i w produktach (w przeliczeniu pieniężnym) — co najmniej o 40 proc.

W naszym kraju prowadzi się na wielką skalę budownictwo mieszkaniowe i komunalne. W samym tylko okresie powojennym w miastach i ośrodkach robotniczych wybudowano domy mieszkalne o łącznej powierzchni przeszło 155 milionów metrów kwadratowych, zaś w miejscowościach wiejskich wybudowano 3,8 miliona domów mieszkalnych. Szczególnie wielkiej pracy w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego dokonano w okręgach, które znajdowały się poprzednio pod okupacją. Jednakże, mimo olbrzymiego rozmachu budownictwa mieszkaniowego, wszędzie jeszcze daje się odczuć dotkliwy brak mieszkań. Wiele ministerstw i rad terenowych z roku na rok nie wykonuje ustalonych dla nich planów budownictwa mieszkaniowego, a asygnowane na ten cel przez państwo kredyty nie są w pełni wykorzystywane. W ciągu ostatnich dwóch tylko lat, na skutek niewykonania planów budownictwa mieszkaniowego, nie dobudowano przeszło 4 milionów metrów kwadratowych powierzchni mieszkań. Wciąż jeszcze trafiają się u nas tacy kierownicy go-

spodarczy i partyjni, którzy troskę o warunki mieszkaniowe mas pracujących uważają za sprawę drugorzędą i nie podejmują kroków w kierunku wykonania planów budownictwa i remontu mieszkań. Zadanie polega na tym, aby ze wszelkich miar rozszerzać budownictwo mieszkaniowe. Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu 5-letniego przewiduje mniej więcej dwukrotny — w porównaniu z czwartą pięciolatką — wzrost nakładów inwestycyjnych na państwowe budownictwo mieszkaniowe.

Partia i rząd zawsze przejawiały i przejawiają wielką troskę o ochronę zdrowia naszego narodu. Wydatki państwowe na ochronę zdrowia, łącznie z wydatkami na te cele z funduszy ubezpieczeń społecznych, wzrosły z 11,2 miliarda rubli w 1940 roku do 26,4 miliarda rubli w 1951 roku. Na tej podstawie osiągnięto dalsze usprawnienie i rozszerzenie zasięgu opieki lekarskiej i sanitarnej nad ludnością. Liczba łóżek szpitalnych w miastach i w miejscowościach wiejskich wzrosła w 1951 roku o 30 procent w porównaniu z rokiem 1940. Rozbudowana została sieć sanatoriów. Liczba lekarzy w kraju wzrosła o 80 proc.

Dzięki podniesieniu stopy życiowej i poziomu kulturalnego ludności oraz dzięki poprawie służby zdrowia spadła śmiertelność w naszym kraju. W ciągu ostatnich trzech lat przyrost naturalny wyniósł 9 milionów 500 tysięcy osób. (Długotrwałe oklaski).

Wydatki na oświatę wzrosły z 22,5 miliarda rubli w 1940 roku do 57,3 miliarda rubli w 1951 roku, czyli przeszło 2,5 raza. Tylko w ciągu lat powojennych zbudowano 23.500 szkół. Liczba kształcących się w ZSRR wynosi obecnie 57 milionów osób, czyli prawie o 8 milionów osób więcej niż w 1940 roku. Rozbudowano znacznie szkolnictwo siedmioletnie i dziesięcioletnie. Liczba uczniów w klasach od piątej do dziesiątej wzrosła w okresie od 1940 do 1951 roku o 25 proc. Liczba uczniów w uczelniach technicznych i w innych średnich szkołach specjalnych wzrosła w tymże okresie o 40 proc., a liczba studentów na wyższych uczelniach — o 67 proc. W 1952 roku wyższe uczelnie dały różnym gałęziom gospodarki narodowej 221 tysięcy młodych specjalistów, a w bieżącym roku akademickim przyjęły 375 tysięcy nowych studentów. Obecnie pracuje u nas około 5,5 miliona specjalistów z wyższym i średnim wykształceniem zawodowym, czyli 2,2 raza więcej niż przed wojną.

Uwzględniając coraz bardziej wzrastające znaczenie nauk w życiu naszego społeczeństwa, partia troszczy się nieustannie o jej rozwój. Państwo radzieckie podjęło na szeroką skalę budownictwo i wyposażenie wielkiej sieci instytucji naukowo-badawczych, stworzyło najbardziej sprzyjające warunki dla rozwoju nauki, nadało szeroki rozmach szkoleniu kadr naukowych. Liczba instytucji naukowo-badawczych, laboratoriów i innych instytucji naukowych w ZSRR wzrosła z 1560 w 1939 roku do 2900 na początku 1952 roku. Liczba pracowników naukowych wzrosła w tym okresie prawie dwukrotnie. W latach 1946 — 1951 wydatki państwowe na rozwój nauk wyniosły 47,2 miliarda rubli.

W ciągu ubiegłych lat rozbudowana została szeroka sieć instytucji kulturalno-oświatowych w miastach i na wsi. W chwili obecnej mamy w kraju 368 tysięcy bibliotek wszelkich typów. W porównaniu z 1939 rokiem liczba bibliotek wzrosła o przeszło 120 tysięcy. Roczny nakład książek osiągnął

liczbę 800 milionów egzemplarzy i wzrósł 1,8 razy w porównaniu z 1940 rokiem. Liczba kin dźwiękowych w miastach i na wsi zwiększyła się w okresie od 1939 roku prawie trzykrotnie.

Niezwykle ważną, nieodłączną częścią kultury radzieckiej jest literatura i sztuka. Osiągnięliśmy wielkie sukcesy w rozwoju radzieckiej literatury, plastyki, teatru, filmu. Świadczy o tym dobitnie fakt, że wielu utalentowanym działaczom na polu kultury przyznaje się rokrocznie Nagrody Stalinowskie. 2339 pracowników literatury i sztuki otrzymało zaszczytne miano laureata Nagrody Stalinowskiej.

Byłoby jednak niesłuszne, gdybyśmy spoza wielkich sukcesów nie dostrzegali poważnych niedociągnięć w rozwoju naszej literatury i sztuki. Idzie o to, że mimo znacznych sukcesów w rozwoju literatury i sztuki, poziom ideowo-artystyczny wielu utworów wciąż jeszcze jest nie dość wysoki. W literaturze i sztuce pojawiają się jeszcze wiele mierzalnych, banalnych, a niekiedy wręcz tandemnych utworów, które fałszują obraz rzeczywistości radzieckiej. Wielostronne, tętniące życiem społeczeństwa radzieckiego przedstawia nie jest w twórczości niektórych pisarzy i artystów bezbarwnie i nudno. Nie przewyższono również niedociągnięć w tak ważnej i popularnej dziedzinie sztuki jak film. Umieemy robić dobre filmy o dużym znaczeniu wychowawczym, lecz filmów takich tworzy się wciąż jeszcze za mało.

3. Dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego

W okresie, który upłynął od XVIII Zjazdu Partii, nasze państwo radzieckie w dalszym ciągu rosło, rozwijało się i umacniało.

Wzrosła i umocniła się ekonomiczna podstawa naszego państwa — socjalistyczna własność środków produkcji. W ciągu tego okresu jeszcze bardziej okrzepła przyjazna współpraca robotników, chłopów i inteligencji, tworzących radzieckie społeczeństwo socjalistyczne.

W obliczu ogromnych trudności nasz ustrój społeczny i państwowy okazał się, jak tego dowiodło doświadczenie wojny, najmocniejszym, najżywotniejszym i najtrwalszym ustrojem na świecie. Niezłomność radzieckiego ustroju socjalistycznego ma swe źródło w tym, że jest to ustrój prawny zaplecze i front naszego kraju dzięki swej jednorodności i wewnętrznej spójności, będą mocniejsze niż w każdym innym kraju. W toku wojny okrzepły siły zbrojne i zaplecze państwa radzieckiego.

Wrogowie i wulgaryzatorzy marksizmu głosili niezwykle szkodliwą dla naszej sprawy teorię o osłabieniu i obumieraniu państwa radzieckiego w warunkach otoczenia kapitalistycznego. Partia, rozgromiwszy i odrzuciwszy tę zgniłą teorię, wysunęła i uzasadniła tezę, że w sytuacji, kiedy rewolucja socjalistyczna zwyciężyła w jednym kraju, zaś w większości innych krajów panuje kapitalizm, — kraj zwycięskiej rewolucji powinien nie osłabiać, lecz wszelkimi sposobami umacniać swoje państwo, że państwo zostanie zachowane również w ustroju komunistycznym o ile nadal istnieje będzie kapitalistyczne otoczenie. Nie mielibyśmy tych sukcesów w naszym budownictwie pokojowym, którymi się teraz szczycimy, gdybyśmy dopuścili do osłabienia

Kinematografia nasza ma wszelkie możliwości ku temu, aby produkować dużo dobrych i różnorodnych filmów, ale możliwości te nie są należycie wykorzystywane.

Należy liczyć się z tym, że ideologiczny i kulturalny poziom człowieka radzieckiego podniósł się niezmiernie, że partia kształtuje jego smak estetyczny na podstawie najlepszych utworów literatury i sztuki. Ludzie radzieccy nie cierpią szarżyzny, bezideowości, fałszu i stawiają twórczości naszych pisarzy i artystów wysokie wymagania. Pisarze nasi i artyści powinni w swych utworach piętnować wady, niedociągnięcia, zjawiska chorobliwe pokutujące w społeczeństwie, powinni ukazywać w pozytywnych obrazach artystycznych ludzi nowego typu w całym blasku ich godności ludzkiej i w ten sposób przyczyniać się do kształtowania w ludziach radzieckich charakterów, nawyków, przyzwyczajeń, wolnych od wypaczeń i wad zrodzonych przez kapitalizm.

Towarzysze! Mamy poważne osiągnięcia w dziedzinie prawy warunków materialnych i wzrostu kultury narodu radzieckiego. Ale nie możemy poprzestać na tych osiągnięciach. Zadanie polega na tym, aby na gruncie rozwoju całej gospodarki narodowej zapewnić dalsze konsekwentne podniesienie materialnego i kulturalnego poziomu życia ludzi radzieckich. Partia nasza nadal będzie przejawiała nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie rosnących wciąż potrzeb ludzi radzieckich, gdyż dobro radzieckiego człowieka, rozkwit narodu radzieckiego jest dla naszej partii najwyższym prawem (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Okazałoby się bezbronny w obliczu wrogów i wobec niebezpieczeństwa klęski wojennej, gdybyśmy nie umacniali naszego państwa, naszej armii, naszych organów penitencjarnych i wywiadowczych. Partia dzięki temu właśnie przekształciła Kraj Rad w niezdołbytą twierdzę socjalizmu, że wszechstronnie umacniała i umacnia państwo socjalistyczne. (burzliwe oklaski).

Dokonując napadu na nasz kraj najeźdźcy faszystowscy liczyli na wewnętrzną nie trwałość społecznego i państwowego ustroju radzieckiego, na słabość radzieckiego zaplecza. Lecz, jak wiadomo, wojna obaliła te rachuby. W całej rozciągłości znalazło potwierdzenie historyczne oświadczenie towarzysza Stalina, że na wypadek wojny zaplecze i front naszego kraju dzięki swej jednorodności i wewnętrznej spójności, będą mocniejsze niż w każdym innym kraju. W toku wojny okrzepły siły zbrojne i zaplecze państwa radzieckiego.

Ofiarna praca ludzi radzieckich w zapleczu oraz bohaterka walka Armii Radzieckiej i marynarki wojennej na froncie weszły do historii jako bezprzykładowy wzór poświęcenia narodu w obronie ojczyzny. Nasza armia i flota powstawała, krzepła i walczyła pod bezpośrednim kierownictwem towarzysza Stalina (burzliwe, długo nie milknące oklaski). Genialny wódz i organizator historycznych zwycięstw narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej, towarzysz Stalin, stworzył przodującą radziecką naukę wojenną, uzbroił naszą armię w sztukę zwyciężania wroga. Naród nasz kocha

(Dalszy ciąg na str. 6)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

(Dalszy ciąg ze str. 5)

swą armię i flotę, otacza je stałą troską i uwagą. Siły zbrojne Związku Radzieckiego były, są i będą niezawodną ostoją bezpieczeństwa naszej ojczyzny (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Wielka Wojna Narodowa i następane lata pokojowego rozwoju jeszcze raz wykazały, że stworzony pod kierownictwem partii radzieckiej ustrój społeczny jest najlepszą formą organizacji społeczeństwa, że radziecki ustrój państwowy stanowi wzór wielonarodowego państwa. Wielu naszych wrogów i ludzi z burżuazyjnego obozu, którzy nam dobrze nie życzą, powtarzało bez końca, że radzieckie państwo wielonarodowe jest niestrawne, żywiło nadzieje, że nastąpi rozłam między narodami ZSRR, przepowiadało Związkowi Radzieckiemu nieuchronny rozpad. Mierzyli oni nasze państwo miarą stosunków istniejących w ich państwach burżuazyjnych, gdzie panują sprzeczności i waśnie narodowe. Wrogowie socjalizmu nie potrafili zrozumieć, że w rezultacie Wielkiej Rewolucji Październikowej i przeobrażeń socjalistycznych wszystkie narody naszego kraju są związane ze sobą trwałą przyjaźnią, opartą na gruncie pełnego równoprawienia (oklaski).

Partia nasza, realizując nieugięcie leninowsko-stalinowską politykę narodową, wzmacniała wielonarodowe państwo radzieckie, rozwijała przyjaźń i wzajemną współpracę narodów Związku Radzieckiego, wszechstronnie popierała, pobudzała i zapewniała rozwój kultur narodowych ludów naszego kraju, walczyła nieprzejednanie z wszelkimi elementami nacjonalistycznymi. Radziecki ustrój państwowy, który wytrzymał ciężkie próby wojny, który stał się dla całego świata przykładem i wzorem prawdziwego równoprawienia i wspólnoty narodów, jest świadectwem wielkiego triumfu leninowsko-stalinowskich idei w kwestii narodowej (długotrwałe oklaski). Partia nasza strzeże i nadal strzec będzie jak źrenicy oka jedności i przyjaźni narodów ZSRR, umacniała i będzie umacniać nadal wielonarodowe państwo radzieckie (burzliwe oklaski).

W okresie sprawozdawczym do rodziny radzieckiej przystąpiły nowe narody. Utworzono Socjalistyczne Republiki Radzieckie: Litewską, Mołdawską, Łotewską i Estońską. Zjednoczony został w jednym państwie cały naród ukraiński. Białoruś skupiła cały naród białoruski w jedną rodzinę. Na północnym zachodzie posiadamy nowe granice, bardziej sprawiedliwe i bardziej odpowiadające interesom obrony kraju. Na Dalekim Wschodzie Związek Radziecki odzyskał oderwany dawniej od Rosji południowy Sachalin i Wyspy Kuryjskie. Obecne granice państwowe Związku Radzieckiego najbardziej odpowiadają historycznie ukształtowanym warunkom rozwoju narodów naszego kraju (oklaski).

Przy pomocy narodów bratnich republik, nowe Republiki Związkowe w krótkim czasie nie tylko posunęły się naprzód w dziedzinie przemysłowej, lecz wprowadziły również drobne gospodarstwo chłopskie na drogę socjalizmu, zakończyły kolektywizację i rozwijają pomyślnie socjalistyczną gospodarkę rolną.

W okresie powojennym jeszcze bardziej rozwinęła się i wzrosła, podstawowa funkcja naszego państwa — funkcja pracy gospodarczo-organizacyjnej i kulturalno-wychowawczej. Wielki rozmach budownictwa socjalistycznego i zadania dalszego zbliżenia kierownictwa partyjnego i radzieckiego do rejonu, miasta i wsi. Spowodowały konieczność do-

konania szeregu zmian w podziale administracyjno-terytorialnym naszego państwa — utworzenia nowych obwodów, okręgów i rejonów. Rozwój gospodarki narodowej dyktował dalsze zmiany w formach organizacyjnych kierownictwa państwowego różnymi gałęziami przemysłu, rolnictwa i innych dziedzin gospodarki narodowej. Znalazło to swój wyraz w dzieleniu i tworzeniu nowych centralnych organów zarządu państwowego.

Niezwykle doniosłe znaczenie dla wzmocnienia naszego państwa miało konsekwentne wprowadzanie w życie zasad demokratyzmu socjalistycznego, stanowiących podstawę Konstytucji Stalinowskiej. W okresie powojennym odbyły się dwukrotnie wybory do Rady Najwyższej ZSRR, do Rad Najwyższych republik związkowych i autonomicznych oraz do terenowych rad delegatów ludu pracującego. Wybory te odbyły się w atmosferze ogromnego entuzjazmu politycznego i stały się nowym

wyrazem jedności naszego narodu, bezgranicznego zaufania narodu do naszej partii komunistycznej i do rządu radzieckiego (burzliwe oklaski).

Zadania partii w dziedzinie polityki wewnętrznej:

1) w dalszym ciągu wzmacniać wytrwale potęgę gospodarczą naszego państwa, organizując twórczą pracę narodu radzieckiego w kierunku wykonania i przekroczenia wielkich zadań 5-letniego planu rozwoju ZSRR, będącego ważnym etapem na drodze przejścia od socjalizmu do komunizmu;

2) rozwijać w dalszym ciągu przemysł i transport. Stosować na szerszą skalę w przemyśle, budownictwie i transporcie najnowsze zdobycze nauki i techniki, podnosić wszechstronnie wydajność pracy, wzmacniać dyscyplinę w dziedzinie wykonywania planów państwowych, zapewniać wysoką jakość produkcji, obniżyć nieustannie koszty własnej produkcji, co stanowi pod-

stawę systematycznej obniżki cen hurtowych i detalicznych wszystkich towarów;

3) rozwijać w dalszym ciągu rolnictwo, aby w krótkim czasie zapewnić ludności obfitość żywności, a lekkiemu przemysłowi — obfitość surowców. Zapewnić bezwarunkowe wykonanie głównego zadania w rolnictwie — wszechstronnego podniesienia urodzajności wszystkich upraw rolnych i wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich przy jednoczesnym podwyższeniu jego produktywności, zwiększenia globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli. Poleszyć pracę MTS i sowchozów. Podnosić wydajność pracy kolchoźników, umacniać nadal społeczną gospodarkę kolchozów, pomnażać ich bogactwo i na tych podstawach zapewniać dalszy wzrost dobrobytu materialnego chłopstwa kolchozowego;

4) przestrzegać jak najściślej szeregów oszczędności we wszystkich ogniwach gospodar-

ki narodowej i we wszystkich dziedzinach administracji;

5) rozwijać nadal przodującą naukę radziecką, stawiając przed nią zadanie zajęcia pierwszego miejsca w nauce światowej (oklaski). Nastawiać wyśiłek uczonych w kierunku szybszego rozstrzygnięcia naukowych problemów wykorzystania olbrzymich zasobów naturalnych naszego kraju. Wzmacniać twórczą współpracę nauki z produkcją mając na uwadze fakt, że współpraca ta wzbogaca naukę doświadczeniami praktyki i że dopomaga działaczom-praktykom w szybszym rozstrzygnięciu stojących przed nimi zadań;

6) rozwijać wszechstronnie twórczą inicjatywę ludzi pracy ojczyzny, rozwijać szerzej współzawodnictwo socjalistyczne, troszczyć się nieustannie o to, aby na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego powstawało coraz więcej pozytywnych, wzorowych przykładów organizowania pracy w nowy so-

sób, popularyzować wytrwałość wśród wszystkich pracujących te wzorowe przykłady, z tym aby na froncie pracy coraz więcej ludzi, dorównywało przodującym pracownikom naszego społeczeństwa;

7) podnosić nadal na wyższy poziom dobrobyt materialny naszego narodu; podnosić nieustannie realną wartość płac robotników i urzędników, polepszać warunki mieszkaniowe ludzi pracy, przyczyniać się ze wszech miar do wzrostu dochodów chłopstwa. Rozwijać kulturę radziecką; podnosić poziom oświaty i ochrony zdrowia ludności; troszczyć się nieustannie o dalszy rozwój radzieckiej literatury i sztuki;

8) umacniać wszechstronnie nasz ustrój państwowy i społeczny. Rozwijać nadal polityczną aktywność i patriotyzm ludzi radzieckich, umacniać moralno-polityczną jedność i przyjaźń narodów naszego kraju;

9) śledzić czujnie knowania podżegaczy wojennych. Umocnić wszechstronnie Armię Radziecką, marynarkę wojenną i organy wywiadu (burzliwe oklaski).

Dalszy ciąg referatu zamieścimy w numerze jutrzejszym.

NRD zajęła godne miejsce w obozie pokoju i demokracji

Przemówienie M. Szwernika na akademii w Berlinie

(Dokończenie ze str. 1)

krwawymi zbrodniami hitlerowskiego faszyzmu. Te nowe Niemcy wkroczyły mocną na drogę demokratycznego pokojowego rozwoju, na drogę przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami (oklaski). „Zakładając pod walny demokratycznych i miłujących pokój Niemiec — mówił Towarzysz Stalin — dokonujecie zarazem dla całej Europy wielkiego dzieła, zapewniając jej trwały pokój”.

W okresie swego dotychczasowego istnienia Niemiecka Republika Demokratyczna zajęła godne miejsce w wielkim obozie pokoju i demokracji, obozie, którego przewodzący Związek Radziecki. Dzięki pokojowej drodze rozwoju Niemieckiej Republiki Demokratycznej, dzięki do konanym na jej terytorium ważnym reformom demokratycznym i dzięki bezinteresownej pomocy Związku Radzieckiego osiągnięte zostały w republice wielkie sukcesy w rozwoju ekonomicznym i kultury, w budowaniu wolnego i szczęśliwego życia na rodu niemieckiego.

Ogromna wyższość ustroju demokratycznego, niebywała w dziejach Niemiec inicjatywa twórcza i aktywność klasy robotniczej, chłopstwa i inteligencji, umożliwiły nie tylko zablazowanie ran spowodowanych wojną i pomyślnie przezwyciężenie następstw reżimu faszystowskiego — chaosu gospodarczego, upadku i degradacji nauki i kultury — lecz ponadto osiągnięcie poważnych sukcesów w dziedzinie rozwoju całej gospodarki narodowej. Produkcja przemysłowa w Niemieckiej Republice Demokratycznej poważnie przekroczyła poziom przedwojenny. Wielkie sukcesy osiągnięte zostały również w rolnictwie, które także przekroczyło przedwojenny poziom rozwoju i w którym przodujące, bardziej postępowe formy pracy stanowią rezerwy jeszcze większego rozwoju na przyszłość. Znaczne sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w ciągu trzech lat jej dotychczasowego istnienia, nieustannie podnosze-

nie się stopy życiowej ludności i zacieśniająca się coraz bardziej współpraca ekonomiczna i kulturalna ze Związkiem Radzieckim i z krajami demokracji ludowej — wszystko to pozwala przewidywać, że zadania pierwszego planu pięcioletniego republiki zostaną pomyślnie wykonane (oklaski).

Delegacja radziecka życzy szczerze rządowi Niemieckiej Republiki Demokratycznej, kierowniczej awangardzie klasy robotniczej — Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności, całemu narodowi niemieckiemu dalszych sukcesów w rozwoju pokojowej ekonomiki, nauki i kultury dla dobra narodu niemieckiego, w imię sprawy utrwaleńia pokoju na całym świecie (oklaski).

Nemiecka Republika Demokratyczna wniosła wielki wkład do sprawy walki o pokój i odbudowy zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój państwa niemieckiego.

W swej depeście gratulacyjnej do premiera Otto Grotewohla w związku z trzecią rocznicą utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej Towarzysz Stalin pisze: „Proszę Was o przyjęcie życzeń dalszych sukcesów w wielkim dziele tworzenia zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec” (oklaski).

W ciągu trzech lat swego dotychczasowego istnienia, Niemiecka Republika Demokratyczna zmanifestowała przed całym światem, że wkroczyła decydująco na drogę pokoju i demokracji, na drogę przyjaźni ze wszystkimi narodami. Cała działalność Niemieckiej Republiki Demokratycznej w polityce zagranicznej i wewnętrznej przyczyniała się do ugruntowania się zaufania narodów, które ulegały na skutek agresji hitlerowskiej. Niemiecka Republika Demokratyczna stała się ważnym czynnikiem utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa narodów, ostoją i nadzieją wszystkich demokratycznych sił narodu niemieckiego w ich walce o jedność kraju

i o pokój, przeciwko przygotowaniu do rozpętania nowej wojny. Reprezentując żywotne interesy narodu niemieckiego, rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej prowadzi nieustannie szlachetną walkę przeciwko tworzeniu najmniejszej armii zachodnio-niemieckiej z generałami faszystowsko-hitlerowskimi na czele, przeciwko narzuceniu Niemcom zachodnim przez rząd Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji „układom” bońskiemu i paryskiemu w sprawie otwartego sojuszu wojskowego agresywnych sił tych krajów z odwetowcami zachodnio-niemieckimi.

Niejednokrotnie szczerze propozycje rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej do rządu Niemiec zachodnich, zmierzające do zlikwidowania rozbięcia Niemiec, do przeprowadzenia wolnych wyborów ogólnoniemieckich i do utworzenia rządu ogólnoniemieckiego pokazały całemu światu, że Niemiecka Republika Demokratyczna walczy konsekwentnie o utworzenie zjednoczonego, demokratycznego, niezawisłego, miłującego pokój Niemiec, o jak najrychlejsze zawarcie traktatu pokojowego z Niemcami. W tej walce o słuszną sprawę sympatie wszystkich miłujących pokój narodów są po stronie Niemieckiej Republiki Demokratycznej ponieważ utworzenie zjednoczonego miłującego pokój, demokratycznego państwa niemieckiego służy sprawie zapewnienia pokoju między narodami.

W swej depeście do prezydenta Wilhelma Piecka i premiera Otto Grotewohla Wielki Stalin pisał: „Możeć nie mieć wątpliwości, że krocząc po tej drodze i umacniając sprawę pokoju, spotkacie się z wielkim zrozumieniem i czynnym poparciem wszystkich narodów świata, w tym amerykańskiego, angielskiego, francuskiego, polskiego, czosłowackiego i włoskiego, nie mówiąc już o miłującym pokój narodzie radzieckim” (oklaski).

W ciągu całego okresu powojennego Związek Radziecki walczył konsekwentnie o wcielenie w życie uchwał konferencji jaltańskiej i poczdamskiej przewidujących zbudowanie zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój państwa niemieckiego. Związek Radziecki nigdy nie kwestionował ko-

nieczności istnienia państwa niemieckiego.

Jeszcze w pełnym toku Wojny Narodowej Związku Radzieckiego przeciwko agresorom hitlerowskim, szef rządu radzieckiego Generalissimus Stalin mówił, że „Hitlerzy przychodzą i odchodzą, a naród niemiecki, a państwo niemieckie — pozostaje” (oklaski).

Mijało już około 7 miesięcy od chwili gdy rząd radziecki zwrócił się do rządów Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji z propozycją, by położyć kres odraczaniu dyskusji nad sprawą traktatu pokojowego z Niemcami i sprawą utworzenia rządu ogólnoniemieckiego reprezentującego wolę narodu niemieckiego. Aby ułatwić dyskusję nad sprawą traktatu pokojowego z Niemcami, rząd radziecki przedstawił swój projekt podstaw traktatu pokojowego, deklarując jednocześnie gotowość rozpatrzenia również innych propozycji w tej sprawie.

Jednakże rządy Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji, wysuwając różne zmyślone preteksty, uchylały się do tychezas od omówienia zagadnień związanych z zawarciem traktatu pokojowego z Niemcami i z utworzeniem rządu ogólnoniemieckiego, jednocześnie narzucały one Niemcom zachodnim, wbrew woli narodu niemieckiego separatystyczny „układ” boński, aby utrwalic rozbięcie Niemiec, utrzymać na czas nieokreślony swój okupacyjny reżim dyktatury wojskowej i wciągnąć naród niemiecki do realizacji swych agresywnych planów. W obecnej chwili rząd Stanów Zjednoczonych podejmuje wszystkie kroki w tym celu, aby parlament Niemiec zachodnich ratyfikował „układy” boński i paryski, dając przez to do postawienia narodu niemieckiego przed faktem dokonania i do stworzenia jeszcze poważniejszych przeszkód na drodze do zjednoczenia Niemiec. Niemiecka Republika Demokratyczna przeciwstawiła temu swój program walki o zjednoczenie Niemiec, o zapewnienie im niezależności państwa i o dalszy ich rozwój drogą pokoju i demokracji.

Obchodząc swe święto narodowe wszyscy miłujący swoją ojczyznę obywatele niemiecy chlubią się słusznymi wybitnymi suk-

cesami Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Sukcesy te napawają naród niemiecki jeszcze mocniejszą wiarą, że słuszną sprawą pokoju zatriumfuje i że jedność Niemiec zostanie przywrócona (oklaski). Wszystkie miłujące pokój narody świata dzielają te uczucia narodu niemieckiego.

Coraz silniej i jaskrawiej w dzień każdym rozpala się naganający płomień walki narodu niemieckiego przeciwko nowej wojnie, o narodowe zjednoczenie Niemiec. Fakty wskazują, że naród niemiecki nie chce być mięsem armatnim dla podżegaczy do nowej wojny (oklaski). Nie ulega wątpliwości, że nie dopuści on do tego, by o losach Niemiec decydowano wbrew jego woli i bez jego udziału. Gdy chodzi o zjednoczenie Niemiec, rozstrzygająca rola przypada samemu narodowi niemieckiemu (oklaski).

Dla narodu niemieckiego, podobnie jak i dla innych narodów, brzmią jak zawołanie bojowe słowa Towarzysza Stalina:

„Pokój będzie zachowany i utrwalony jeżeli narody ujmą w swe ręce sprawę zachowania pokoju i będą bronili jej do końca. Wojna może stać się nieunikniona, jeżeli podżegaczom wojennym uda się ometać ścieżką kłamstw masę ludową, oszukać je i wciągnąć je do nowej wojny światowej”.

Naród radziecki życzy narodowi niemieckiemu nowych sukcesów w jego walce o utworzenie zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, pokój miłującego Niemiec w walce o pokój (oklaski).

Niech żyje Niemiecka Republika Demokratyczna i jej Prezydent Wilhelm Pieck! (wszyscy wstają i urządzają burzliwą, dłu gotrwałą owację).

Niech żyje rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej z premierem Grotewohlem na czele! (oklaski).

Niech żyje i krzepnie niewzruszona przyjaźń między narodami niemieckimi i radzieckimi! (oklaski).

Niech żyje genialny wódz i naczelnik całej postępowej ludzkości, chorążki pokoju na całym świecie, Wielki Stalin!

Wszyscy wstają z miejsc. Rozlega się burzliwa długotrwała owacja na cześć Józefa Stalina.

Na cały obiad...

...i to dla licznej rodziny, wy starczy ten borowik znaleziony przez łodzianina, 5-letniego Jurka Stępniewskiego w lasach bełdowskich k. Aleksandrowa w ubiegłą niedzielę.

Grzyb waży 1 kg 20 dkg, ka pelusz jego jest znacznie większy niż buzia Jurka, a na objęcie korzenia zaledwie starczyło obydwu rąk chłopca.

A więc — smacznego!

Wyborcy wychodzili z tych spotkań zadowoleni

Pomoc, radę i zrozumienie znaleźli u swych kandydatów na posłów — reprezentantów interesów ludności

Łódzki Komitet Wyborczy Frontu Narodowego zorganizował nową formę spotkań kandydatów na posłów z wyborcami. Codziennie w godzinach popołudniowych w siedzibie Komitetu przebywa kilku kandydatów na posłów, którzy przyjmują zgłaszających się wyborców i omawiają z nimi różnego rodzaju zażalenia i bolączki, radzą i wyjaśniają.

— Siadajcie, obywatelu! — zaprasza Roman Miłowski. — Stuchamy...

— Pracuję w Łódzkich Zakładach Piekarskich — mówi Antoni Augustyniak. — Trzy lata już tam pracuję. Miałem zaplanowany 15-dniowy urlop w maju. Tymczasem, mimo moich kilkakrotnych prób, kierownictwo Zakładów odmawia mi udzielenia wypoczynku.

— A zwracaliście się do rady zakładowej? — pada pytanie.

— Mówiłem w radzie. Ale bez rezultatu...

— No cóż, urlop wam się obywatelu należy — oświadcza ob. Miłowski, notując sobie zarazem sprawę Antoniego Augustyniaka. — Pomożemy wam w jego uzyskaniu. W najbliższych dniach otrzymacie odpowiedź na waszą interwencję... Mam jednak dla was pewną radę. — W przyszłości, w takich wypadkach, zwracajcie się śmiało do Inspektoratu Ochrony Pracy, który jest powołany m. in. do rozpatrywania podobnych spraw... Tym razem postaramy się uczynić to w waszym imieniu...

Antoni Augustyniak wychodzi zadowolony. Kandydaci na posłów pomogą mu tak, jak się tego spodziewał.

Po Kotlińskim odwiedza kandydatów Józef Boczkowski. Prosi, aby pomogli mu w uzyskaniu jakiejś lżejszej pracy, gdyż jest inwalidą i to w po-

szłym wieku. Kandydaci obiecują mu szybką pomoc.

...Trudno mieszkać w takich warunkach — skarży się następny obywatel, Stefan Słobocki, opisując wygląd swej izdebki.

Zasepiają się twarze kandydatów. Mieszkanie... — tak, to jest jeden z najcięższych problemów. Bolesna spuścizna kapitalistycznej niedbałości. Z roku na rok poprawia się już w Łodzi sytuacja na tym odcinku. Czyż jednak w ciągu paru lat można odrobić zaległość lat kilkudziesięciu?

Kandydaci zapewniają ob. Słobockiego, że będą interweniować w jego sprawie w komisji bytowo-mieszkaniowej instytucji, w której pracuje.

— Dzięki wysiłkom naszym wszystkim — wiele już się zmieniło — mówi Roman Miłowski — ale musimy w dalszym ciągu ofiarnie pracować, by naszym dzieciom zabezpieczyć inną, lepszą i jasną przyszłość... Już około 10.000 izb mieszkalnych zostało zbudowanych, a do końca Plenu 6-letniego przybędzie Łodzi dalszych 40.000.

* * *

Wyborcy wychodzili zadowoleni z rozmów. Każdy z nich bowiem znalazł zrozumienie u kandydatów, otrzymał radę, a poza tym wyszedł ze świadomością, że już od następnego dnia jego sprawa będzie rozpatrywana przez zainteresowane instytucje lub urzędy.

Te spotkania z wyborcami stały się jeszcze jednym dowodem, że kandydaci na posłów staną się dobrymi reprezentantami interesów ludności.

Albe

Praca kulturalna w terenie — to nasze hasło na dziś i jutro

Przedwczoraj wróciło do Łodzi 43 delegatów, którzy reprezentowali nasze miasto i województwo na ogólnopolskiej naradzie działaczy kultury i sztuki w Szczecinie, zwołanej z okazji I sesji Wyjazdowej Rady Artystycznej.

„Działalność kulturalna — powiedział m. in. wiceminister Sokorski w referacie wygłoszonym na naradzie — umacnia naszą niepodległość i byt narodu. W dni wielkiej mobilizacji narodu, wokół Programu Wyborczego Frontu Narodowego, pracownicy kultury i ludzie sztuki biorą na siebie uroczyste zobowiązanie przesuńnięcia frontu rewolucji kulturalnej głęboko w teren, ogarnięcia nią

każdego miasta, osiedla i każdej gromady wiejskiej”.

Na zdjęciu — grupa delegatów naszego województwa podczas przyjaznej pogawędki. Od lewej: Marian Zajac — kier. ludowego zespołu dramatycznego z Kłomnicy, pow. Radomsko, Antonina Legutowska — tkaczka ludowa w Rzęczy, pow. Ra-wa Maz., Józef Gregori — utalentowany rzeźbiarz ludowy ze wsi Złaków Borowy pow. Łowicz oraz (stoj tyłem) Henryka Borkowska — referentka kult. ośw. z gminnej RN w Bąkowie, pow. Łowicz. (zn)

Notatnik ŁÓDZI

* Nadzwyczajne walne zebranie członków Oddziału Łódzkiego Związku Literatów Polskich, poświęcone zagadnieniom Frontu Narodowego i sprawie wyborów do Sejmu — odbędzie się dzisiaj o godz. 18. Referat pt. „Udział pisarzy łódzkich w akcji przedwyborczej” wygłosi E. Szuster.

* Sekcja strzelecka Zarz. Grodzkiego LPZ urządziła dziś na strzelnicy przy węzle kolejowym Łódź-Kaliska w ramach „Tygodnia LPZ” strzelania z kbks w maskach p-gazowych.

RADIO

ŚRODA, 8 PAŹDZIERNIKA

7.20 (Ł) „Z mikrofonem przez miasto i wieś”. 7.35 (Ł) Władom, dia wsi. 7.40 (Ł) „Popatrzmy na warchołów z Buczka” — opow. Br. Chęcińskiego. 7.50 Pogoda i program dnia. 7.55 Wiadom. por. 8.00 (Ł) Muzyka rozrywk. komunikaty. program lokalny na dziś. 8.15 Przerwa. 11.45 „Głos mają kobiety”. 11.57 Sygnał. 12.04 Dzieńnik. 12.15 Przerwa. 13.15 (Ł) Koncert Ork. Mandolin. ERPR. 14.00 Program dnia. 14.05 Inform. 14.10 Dla klas III i IV — aud. pt. „Uczmy się śpiewać”. 14.30 Koncert Ork. Rozgł. Bydgoskiej. 15.10 Audycja literacka 15.30 Audycja dla dzieci pt. „Sprawy ważne i ciekawe”. 16.00 Muzyka. 16.20 (Ł) Aud. pt. „Opowiadanie Szewczykowej”. 16.30 (Ł) Muz. rozrywkowa. 17.00 Wiad. popoł. 17.05 „Ludzie 6-latk”. 17.15 (Ł) Aud. satyr. pt. „Rysio Węciński ma głos”. 17.30 (Ł) „Z mikrofonem przez miasto i wieś”. 17.45 (Ł) „Droga do chóru” — słuchowisko. 18.25 (Ł) Program lok. na jutro. 18.30 Pog. sportowa. 18.40 Koncert rozrywk. 19.00 Kronika kult. 19.30 Muzyka i aktualn. 20.00 Aud. literacka. 20.18 Koncert Krak. Ork. i Chór PR. 21.00 Dziennik. 21.30 Muzyka tan. 22.00 Muzyka. 22.45 Muzyka symf. 23.20 Muzyka operowa. 23.50 Ostatnie wiad. 24.00 Koniec aud.

Surowe wyroki na złodziei mienia społecznego

Słuszarze-hydraulicy, sprawcy kradzieży materiałów instalacyjnych w ŁZiP, otrzymali kary więzienia: Witalis Sadok — 6 lat zaś Stanisław Lason — 3 lata.

Członkowie straży przemysłowej z zakł. im. PKWN, którzy dopuszczali się systematycznych kradzieży przedzdy, zostali również ukarani więzieniem. Zygmunt Pracki otrzymał 5 lat, Franciszek Rajs — 3

lata, Leon Tomczyk — 2 lata, Ryszard Libiński — 3 lata, zaś paserka Eugenia Góral — 3 lata więzienia i 1000 zł. grzywny. Piotr Filipowicz został uniewinniony.

Genowefa Juszkiewicz, rachmistrz w ZPB im. Kunickiego, która przywłaszczyła sobie z kasy tych zakładów 17.225 zł, skazana została przez sąd na 5 lat więzienia. (a)

ŚRODA 8 PAŹDZIERNIK
DZIS: Pelagii
JUTRO: Bogdana

WAŻNE TELEFONY
Pogot. Ratunkowe 254-44
Straz Pozarna 8
Kom. Miejska MO 253-50
Miejski Ośr. Infor. 159-15

DZUR APTEK

A. S. nr 45 (Limanowskiego 1), A. S. nr 10 (Piotrkowska 193), A. S. nr 29 (Piotrkowska 25), A. S. nr 21 (Łagiewnicka 120), A. S. nr 23 (Piotrkowska 307), A. S. nr 27 (Narutowicza 42), A. S. nr 25 (Gdańska 90), A. S. nr 33 (Armii Czerwonej 8), A. S. nr 52 (Prebrzyska 67).

DZUR POŁOŻNICZO-GINEKOLOGICZNY

Dziś dyżuruje cała do-bę szpital im. dr H. Wolf ul. Łagiewnicka 34.

CO? GDZIE? KIEDY?

TEATRY

NOWY (Wiekowskiego 15) g. 19 „Burza”
POWSZECHNY (Obr. Stalingradu 21) g. 19 „Eugenia Grandet”
IM. ST. JARACZA (Jaracza 27-29) g. 19 „Re-wizor”
MALY (Traugutta 1) g. 19.15 „Domek trzech dziewcząt”
MUZYCZNY (Piotrkowska 243) nieczynny.
ARLEKIN (Piotrkowska 352) g. 17 „Dzielną gród”

KINA

BAJKA (Franciszkańska nr 31) — „Zaloga” — dod. „Jutro jest bliższe” g. 17, 19, dozw. od lat 7. Seans bezpl. — program skład. g. 15.30
BALTYK (Narutowicza 20) — „Express Moskwa” — „Ocean Spokojny” dod. „Nad granicą Pokoju” g. 16.30, 18.30, 20.30 dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program skład. g. 15.30
GDYNIA (Przejazd nr 2) Program nauk.-ośw. nr 45-52 — PKF nr 41-52 „Szkoła siły i zręczności” „W kraju jezior i wodospadów” g. 17, 18, 19 „Dzieci z jednego podwórka” g. 20. Progi dla najmłod.: „Szara

szyska”, „Gdy zapalają się choinki”, „Odważny zając” g. 16. Seans bezpl. — program skł. g. 15
MŁODA GWARDIA dla młodzieży — (Zielona 2) „Pogromca Atamana” dod. „O puchar ZSR” g. 15, 18, 20, dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program skład. g. 15
MUZA (Pabianicka 173) „Za wami pójdą inni” dod. „O nowe jutro” g. 18, 20, dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program skład. g. 17
POLONIA (Piotrkowska 57) „Słuby kawalerskie” g. 16.30, 18, 20.30, dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program skład. g. 15
PRZEDWIOSNIE (Zeromskiego 74) „Ditta” g. 18, 20, dozw. od lat 18. — Seans bezpl. — program skład. g. 17
REKORD (Rzgowska 2) „Jak hartowała się stal” dod. „Czy wiecie że...” g. 18, 20 dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program g. 17
ROMA (Rzgowska 34) — „Małżeństwo aktorki” dod. „Nad granicą Pokoju”. Seans bezpl. — program skład. g. 17
MAJA (dawn. Robotnic) (Kilińskiego 173) „Pan Dery” dod. „Jutro jest bliższe” g. 17, 19 dozw. od lat 14. Seans bezpl. — program skład. g. 16

SOJUSZ (Nowe Żłotno) „Młodość Chopina” dod. „Jutro jest bliższe” g. 18.30, dozw. od lat 14. Seans bezpl. — program skład. g. 17.30
STYLLOWY (Kilińskiego 123) „Pod niebem Sycylii” g. 18, 20, dozw. od lat 18. Seans bezpl. — program skład. g. 16
SWIT (Bałucki Rynek 1) „Kopciuszka” — dod. „Krew leczy” g. 16, 18, 20, dozw. od lat 7. Seans bezpl. — program skład. g. 15
TATRY (Sienkiewicza 40) „Wyśleg pokoju” dod. „Nad granicą Pokoju” g. 16, 18, 20, dozw. od lat 7. Seans bezpl. — program skład. g. 15
WISLA (Przejazd nr 3) „Nad granicą Pokoju” g. 15.45, 18, 20.15, dozw. od lat 16. Seans bezpl. — program skład. g. 15.30
WŁOKNIARZ (Przechniaka 16) „Drużyna” dod. „Nad granicą Pokoju” g. 16.15, 18.30, 20.45 — dozw. od lat 7. Seans bezpl. — program skład. g. 15.30
WOLNOŚĆ (Napierkowskiego 16) „Śmiały ludzie” dod. „Nad granicą Pokoju” g. 15.45, 18, 20.15, dozw. od lat 12. Seans bezpl. g. 15
ZACHRYTA (Złotnicka 26) „Różnica Artamonowych” dod. „Nad granicą Pokoju” g. 18, 20 dozw. od lat 12. Seans bezpl. — program skład. g. 16

Dziś sesja Rady Narodowej

Dziś w środę 8 października o godz. 16 w gmachu przy ul. Wólczańskiej 171 odbędzie się kolejna Sesja Rady Narodowej m. Łodzi.

Na porządku dziennym obrad znajdują się ważne zagadnienia dotyczące żywotnych interesów naszego miasta. M. in. Rada omówi zamknięcia budżetowe Rady Narodowej m. Łodzi za rok 1951 oraz przedyskutuje plany pracy Komisji Rady Narodowej na IV kwartał br.

Osoby spoza składu Rady, pragnące wziąć udział w Sesji mogą otrzymać karty wstępu za pośrednictwem Związków

Zawodowych, Ligi Kobiet i Z. M. P., lub w Prez. R. N. m. Łodzi, ul. Piotrkowska 104, pokój 148.

Nadeszły cytryny

Wczoraj w sklepach cukierkowych i owocowo-warzywniczych MHD i PSS ukazały się w sprzedaży cytryny importowane w cenie 60 zł. za 1 kg. W najbliższym czasie nadejdzie do Łodzi następny transport cytryn i wtedy zaopatrzone w nie zostaną wszystkie sklepy spożywcze. (rz)

— Dobrze, dobrze! — przerwał mu Ondraszek zniecierpliwiony. — Lecz co dalej?... Powiedz nam, skrybo, czy Janosik przyznał się do onych czynionych mu zarzutów?

— Ha! Diabeł niczego nie poniechał, by Janosika uczynić zatwardziałym i chociaż mu srodeż przypalano bok i pięty smolnym łuczycem, naciągano kości i ściegna i wykęciano ramiona do tyłu, nie przyznał się... A czy szlachetnie urodzony miłost pan wie, jakich zbrodni dokonał wudca Janosik?

Pisarczyk roześmiał się tak cieniutkim głosem, że śmiech jego stał się podobny do piania małego koguta. Łyknął znów spory haust wina i jął teraz klarować, że Janosikowi udowodniono aż dwanaście przestępstw. A jakie to były przestępstwa?

I znowu zapiał kogucim sposobem, co miało oznaczać przekpiwny śmiech. Potem jął czytać z „protokollum”.

...oto zabrał tytoni pocztowemu, który wioził jaśnie pana Radwańskiego, jadącego do Turcji na pogrzeb swego brata. Kamraci zaś zabrali onemu panu juki. Zabrał wdowie po rakuskim oficerze Schardonin dwa stroiki na głowę. Schował je pod kłoda, lecz ukradł mu je jakiś Walach. Szlachetnie urodzonemu panu Pawłowi Reawai zabrał srebrną szablę, lecz i tę ukradł mu towarzyszy idący do Polski, Uhorczik zaś i Chlastjak ukradł onemu panu dwie flinty. A potem ukradł mantylkę żonie parocha podczas jej przeprawy przez Wag poniżej Sokola. Potem jeszcze jego towarzysze obrabowali niejakiego Wacława Zmeskala. Potem Janosik zabrał pani Katorce jednego cesarskiego talara. Pod Strezczem zaś Janosik i jego towarzysze napadli na plebana z Orawy i zabrali mu mantylkę i trochę dutków. Plebanowy kapeluszał zaś dostał się Uhorczikowi. Potem jeszcze dwukrotnie napadli na żylińskiego kupca, niejakiego Jana Szposa, zabierając mu garść dutków i płat sukna, za które Janosik dostał 70 złotych od krajczego w Jabłonkowie.

— To był krakczy Marcin Raffaja... — mruknął Ondraszek.

Pisarczyk spojrział bystro na niego, łypnął zabawnie zdumionymi oczami, skulił się i znów jął ślepić w rozwinięty papier, z którego czytał Janosikowe przewiny.

— Co to masz? — zapytał Ondraszek, zły na siebie, że niepotrzebnie się zdradził.

— To „protocollum...”

— Wyliczaj więc grzechy Janosika!

Pisarczyk nie omliskał łyknąć wina i zagadkał drewnianym głosem.

A więc Janosik i jego towarzysze napadli jeszcze na szlachetnie urodzonego pana Skalkę i zabrali mu zegarek, srebrne łyżki, pałasz, siódło, dolman i juki z konia. Pierścionki też zabrali. Pierścionkami Janosik obdarował frajerki w Tarchowej. Potem jeszcze napadli na kupców jadących z winem. A to było między Ważcem i Szczrbą. Wino wypili z furmanami i poszli. To wszystko...

— To wszystko? — zdumiał się niemile Ondraszek.

— To wszechno, miłost pane! — przyświadczył pisarczyk.

Dodał jeszcze, że Janosik nikomu żadnej inszej krzywdy nie uczynił, a co do tego meżobójstwa dokonanego na wielebny panie z Demanicy, Janosik dowiódł, iż to uczynił jego kamraci. A mianowicie zbójnik Hucaga strzelił do wielkiego pana i to wszystko.

— I to wszystko? — zapytał znowu Ondraszek niedowierzająco.

— To wszechno, miłost pane! — przyświadczył pisarczyk i znowu łyknął wina.

Ondraszek zaczął się śmiać długo, chrapliwie. Pisarczyk

patrzył zaniepokojony w niego. — Procz se ten miłost pan smje?... — myślał.

Śmiech Ondraszka był gorzki i drwiący. A gdy ustał, Ondraszek nachylił się do pisarczyka i spojrział twardo w jego rozbiegane oczy.

— Czy ty nie lżesz?... To są wszystkie przewiny Janosika?... — zapytał.

— Na mu duszu, że na lham, miłost panal... To wszechno było...

— Nie chodził na zamki? Zdobył chociażby jakiś mizerny zameczek? — nalegał Ondraszek.

— Ne chodził na zamki, miłost pane!... Okrom tohu jasom owce rzezał, babom kradł plutno!...

Ondraszka znowu porwał śmiech. Śmiech był przykry i rążący. Gawiedź i pisarczyk patrzyli na niego i pytał się w myślach, dlaczego ten cudak śmieje się, aże śmieje?... — A chłopom pomagał? Karał... Trestał — poprawił po słowacku — uherskich panów za to, że krzywdzą słowackiego chłopca?

— Ne, miłost pane! — bakał pisarczyk, patrzący już z wyraźnym niepokojem na cudzoziemca. Diabli wiedza, co to za człowiek. Może w znowie z Janosikiem? Jakis zbójec?... — Rozdawał chłopom to, co zabrał panom? Pomagał biedocie? — podjął znowu Ondraszek.

— Ano, miłost pane! Rozdawał prstene frajerkum...

— To wszystko? Skończyło się na rozdawaniu pierścieni frajerkom?

— Ano, miłost pane!... Ja newim! Ja som przj tom nebyll!... On tak rzikał... Janosik...

— I to był zbójnik? Ha, ha, ha!... — jął się znowu zaśmiać. W śmiechu wciąż była gorycz i zawód. To on śpieszy dnem i nocą ze swymi kamratami, by wybawić z obięży zwykłego łupieżnika, rozdającego frajerkom pierścieni!... Ha, ha, ha!...

(c d n.)

Na marginesie mistrzostw Polski w dziesięcioboju

KWADRATOWE KOŁO

Dobrze zbudowany mężczyzna, posiadający 190 cm wzrostu, ubrany w zielony dress niesie przed sobą dużą białą - niebiesko - zieloną flagę w czasie defilady kończącej mecz reprezentacji lekkoatletycznych Włókniarza i LZS. To najlepszy polski wielobojelec Będkowski z Sosnowca.

Przechodzimy za trybunę, gdzie rozwiązano pochód. Będkowski wraca do szatni. Podchodzimy, by pogratulować mu sukcesu zdobycia w Poznaniu mistrzostwa lub wicemistrzostwa Polski w dziesięcioboju.

— Gratulacji za mistrzostwo nie przyjmuję — oświadcza z uśmiechem sosnowiczaniec — za wicemistrzostwo — owszem.

— Na taką odpowiedź właśnie czekaliśmy. Chcemy dowiedzieć się jak to jest właściwie z tym tytułem i kto właściwie został mistrzem — wy czy Krzyżanowski z Budowlanych (Gdańsk)?

Będkowski chwilę się namyśla i zaczyna opowiadać.

— Zaraz po skończonych konkurencjach w Poznaniu podszedłem do Krzyżanowskiego i złożyłem mu życzenia, a on z kolei winał mnie, bo właściwie sprawa nie posiada precedensu w historii sportu polskiego. Niby formalnie wszystko jest w porządku, a jednak...

Sekcja lekkoatletyczna Głównego Komitetu Kultury Fizycznej przesłała komunikat oficjalnie do organizatorów w

Poznaniu, polecając punktować dziesięciobój według starej, już dziś nigdzie nie obowiązującej tabeli fińskiej. Podobno GKKF nie ma do

BĘDKOWSKI WL.

dispozycji nowych tabel punktacyjnych wieloboju, które obowiązują od 1950 roku.

Wprawdzie jest to trochę zastanawiające, bo z Helsinek nasi delegaci obecni na igrzyskach olimpijskich mogli przywieźć do Polski całą skrzynię nowych tabel, ale to już nie moja sprawa. Wróćmy zatem do oceny dziesięcioboju.

Według starej tabeli Krzyżanowski zdobył 5.937 pkt., a ja 5.912 pkt. Gdyby natomiast punktowano osiągnięte przez nas wyniki według nowej i obowiązującej już na całym świecie tabeli, osiągnąłbym 5.323 pkt. podczas gdy gdańszczanie uzbierałby tych punktów 5.288.

Kto więc jest mistrzem Polski w dziesięcioboju, ja czy Krzyżanowski? Hm, tego obaj nie wiemy. Oficjalny protokół z mistrzostw głosi że Krzyżanowski, a oficjalnie obowiązująca już na całym świecie tabela daje mi prawo do pierwszeństwa.

Jak pan widzi trudno jest rozstrzygnąć ten gordyjski węzeł. Dziękujemy mistrzowi lub wicemistrzowi (jak kto zechce) za te wyjaśnienia i chwilę zastanawiamy się nad tym niecodziennym problemem.

Rekordzista świata i mistrz olimpijski Mathias (USA) zdobył złoty medal i pobił rekord

świata w dziesięcioboju, a uzyskane punkty liczone mu naturalnie według nowej tabeli. Wprawdzie nie jest ona wolna od błędów, co zauważyli pierwsi, już w roku 1950, fachowcy radzieccy, ale posiada ich dużo mniej, niż poprzednia fińska, toteż wszyscy na całej kuli ziemskiej ją uznali za jedynie właściwy miernik wyników lekkoatletów w dziesięcioboju. Tylko nasze władze lekkoatletyczne są widocznie odmiernego zdania, skoro nakazały mistrzostwa Polski punktować według starej metody.

Czyżby miał tu miejsce jakiś zaśniedziałły konserwatyzm, gdyż tłumaczenie się brakiem nowych tabel punktacyjnych, to albo nieporozumienie, albo dowód niepojętego bałaganiarstwa.

Opinia sportowa całej Polski czeka na wyjaśnienie ze strony sekcji lekkoatletycznej GKKF.

Z. S.

W niedzielę rusza ze startu liga koszykowa

Rozgrywkę o Puchar Polski w koszykówce męskiej zostały zakończone, ale koszykarze nie zamierzają ani chwili pauzować i już w najbliższą niedzielę wystartuje I Liga, do której zaliczono 12 zespołów.

Ligę podzielono na dwie grupy po 6 drużyn w każdej. Do grupy pierwszej zaliczono: Włókniarza (Łódź), OWKS (Lublin), Gwardię (Kraków), Kolejarka (Ostrów), Kolejarka (Warszawa) i Stal (Poznań). W grupie drugiej grają: Spójnia (Łódź), CWKS, Spójnia (Gdańsk), AZS (Warszawa), Kolejarkę (Poznań) i Ogniwo (Kraków).

Po ukończeniu rozgrywek (mecz i rewanż) pierwsze dwa

„W dniu 24 lipca 1952 roku przy rewizji pociągu nr 1805 organ kontrolny ujawnił obydwaj K. K. oraz powództwo cywilne.

osób pociągiem pośpiesznym w klasie 3 od stacji Kutno do stacji Poznań bez ważnego biletu kolejowego na poc. pośpieszny.

Kier. Wydz. Handlowego DOKP w Poznaniu

W myśl postanowień pkt. 5 paragraf 17 TO cz. I należność kolei wynosi 2.067 złotych 35 groszy, którą należy wpłacić w nieprzekraczalnym terminie, 14 dni za zatoczonym blankietem PKO. W przeciwnym razie sprawa pretensji kolei zostanie przekazana właściwej prokuraturze powiatowej, kto

Jednym słowem oszust na większą skalę, bezczelny typ, który nie tylko, że sam usiłował przejechać bez ważnego biletu kolejowego, ale jeszcze chciał przemycić 41 osób. I to nie tylko do Poznania, ale znacznie dalej chciał jechać. Na szczęście organ kontrolny ujawnił go przed Poznaniem i w Poznaniu wysadził z pociągu. Tylko kto też to mógł być ten bezczelny typ? Wyobraźcie sobie, że...

Lato było wówczas w całej pełni. Lipiec, słońce, dojrzałe zboża... Nic więc dziwnego, że grupa łódzkich studentów pociągiem (41 osób) z właściwą sobie werwą, energią, zapalem i zbiorowym biletem kolejowym w dobrym humorze wsiadła do pociągu, który miał zawieźć ich do województwa szczecińskiego, gdzie w zespole PGR Czartoria zobowiązali się wziąć udział w żniwach.

W Kutnie przesiadli się zgodnie z rozkładem jazdy. I tam właśnie ujawnił ich organ kontrolny. Ze mają bilet na pociąg zwykły, a to jest pośpieszny. Organ był nieubliżliwy i nie pomógł prośbie i perswazji kierownika grupy. Ze jadą na żniwa, że nie chcą się spóźnić o jeden dzień, że naprawdę nie mieli zamiaru oszukiwać sympatycznych PKP, że po prostu byli źle poinformowani. Organ wyrzucił całą grupę w Poznaniu, gdzie 41 dziewcząt i chłopców nocowało na dworcu, a by rano wsiąść do pociągu zwykłego.

Na marginesie chcemy tu zaznaczyć (choć to nie należy do spraw), że grupa pracowała w Czartorii z zapalem, wykonując 250 do 300 procent normy dziennie. Zaprzyjaźniła się też bardzo z młodzieżą PGR. O przykrym zajściu w pociągu zapomnieli wszyscy.

Wszyscy, rzecz prosta, z wyjątkiem organu kontrolnego. DOKP w Poznaniu. A dowodem tego było imienne wezwwanie kierownika grupy do zapłaty nie mniej niż więcej tylko 2.067 złotych i 35 groszy.

Wobec tego, że mija nieprzekraczalny termin 14 dni, b. kierownik grupy, pieniędzy nie mając, pozostaje w oczekiwaniu na postępowanie karne, które wytoczy przeciwko niemu właściwa prokuratura powiatowa.

Mamy jednak nadzieję, że sprawą zainteresuje się Ministerstwo Kolei i zładogdy ostrze paragrafów, które na pewno nie są wymierzone przeciwko kierownikowi grupy studentów, którzy 24 lipca jechali na żniwa.

Na zawodach lekkoatletycznych Włókniarza — LZS startowało dużo młodzieży. Wśród niej 16-letnia Sobaszkiwiczówna (Włókniarza) okazała się bezkonkurencyjną w biegach na 400 m i 800 m.

Turniej szachowy w Sztokholmie

Najciekawsze partie XIII rundy międzynarodowego turnieju szachowego w Sztokholmie rozegrali Heller (ZSRR) ze Stahlbergiem (Szwecja). Zawodnik radziecki biegał pomysłową grą uzyskał zdecydowaną przewagę i w 31 posunięciu Stahlberg wobec beznaświetlonej sytuacji poddał partię.

Petrosian (ZSRR) wygrał z Barczą (Węgry), Gilgorio (Jugosławia) — z Prinsem (Holandia), a Steiner (USA) — z Wade (Nowa Zelandia).

Partie: Taimanow (ZSRR) — Pachman (CSR), Awerbach (ZSRR) — Eliszkasz (Argentyna) zakończyły się remisowo.

Pozostałe partie, w których m. in. przodownik turnieju Kotow ma dużą przewagę z Matanovicem (Jugosławia) zostały odłożone.

Losowanie Pożyczki Narodowej

PIĄTY DZIEŃ

Zł 10.000 nr 74495	Zł 5.000 nr 890612
Zł 1.000 nr nr: 1012 49924 120282	
246677 316008 452951 490853 549032	
551973 566462 593445 691421 928178	
931904 958631 979919 991934	
Zł 500 nr nr: 69961 69969 74491	
88885 101151 101166 105183 112973	
113064 126279 260046 317844 317845	
359085 389814 443898 452957 456994	
430465 483832 490855 490857 502143	
521764 544686 551071 553171 551971	
566465 593443 600161 650538 660616	
661667 722200 745794 843302 894673	
894878 928179 931909 953976 958637	
977464 982125 995604.	

Łodzianie na II miejscu

W Boguszowie na Śląsku rozegrane zostały centralne mistrzostwa w zapasach zrzeszenia sportowego Włókniarza, w których startowało 44 zawodników z Boguszowa, Łodzi, Krakowa i Radomia.

W ogólnej punktacji zwyciężył Włókniarz (Boguszów) — 32 pkt. przed Włókniarzem (Ł) — 31 pkt. i Krakowem — 28 pkt.

Czyżby brak treningu?

Jeszcze jedną szansę zaprzepaścili łodzianie

Piłkarze ręczni łódzkiego Włókniarza grają coraz gorzej. Przegrali oni już trzeci finałowy mecz, tym razem z AZS — (Katowice) 12:13 (5:8). Doskonali ongiś zawodnicy, jak Szulc i Bujnowicz zagubili swą formę.

Włókniarze nie rozciągają gry skrzydłami, grają środkami, gdzie w niedzielę aż roi

ło się od przeciwników, którzy dobrze kryli bramkę.

Gdy do tego dodać, że bramkarz Gorgiel nadal przepuszcza łatwe strzały można sobie przedstawić obraz gry, w której AZS będąc drużyną szybszą i celnie strzelającą odniósł zasłużone zwycięstwo. Najlepiej u gości grał Garcorz — strzelec 7 bramek.

?

ZA kilka dni będziesz mógł zostać sędzią piłkarskim

Bystre oko zastąpi Ci gwizdek

Porażka na własnym boisku

Spójnia tomaszowska zakończyła rozgrywkę piłkarskie o mistrzostwo II Ligi, przegrywając mecz z mistrzem II grupy — warszawską Gwardią 1:6 (0:1).

Przez cały czas spotkania prowadziła Gwardia, a zwolniony zespół tomaszowski nie mogli okłaskiwać ani przez chwilę swej drużyny, która grała wyjątkowo słabo.

Bramki dla Gwardii zdobyli: Potepa — 2, Zielonowicz, Brzozowski, Chachorek — po 1, jedna bramka samobójcza. Honorowy punkt dla Spójni zdobył Furgalski. Widzów — 4.000.

PREPARAT „VITA“ (21)

Za szybko podjęta decyzja poszło szybko wykonanie. Już następnego dnia Agapit serdecznie żegnał rodziców. — Ja tam wiem, że biednemu wszędzie wiatr w oczy wieje — mówił stary Franciszek. Ale skoro chcesz szczęścia spróbować, jedź synku, spróbuj. Może ci tam lepiej niż w Polsce pójdzie. — Zobaczymy ojcze. Agapit dziarsko się uśmiechał, chcąc zmniejszyć niepokój rodziców. Ale gdy sam znalazł się na drodze, zachmurzył się. Wiedział do-

brze, że przedsięwzięcie którego się podjął nie jest łatwe. Gdy szedł tak z pochyloną głową, omal nie wpadł na dziewczynę, która zastąpiła mu drogę. — Marysiu! — Długie było pożegnanie młodych. Długo Agapit musiał tłumaczyć słuchającego rodzinną wieść. Marysia słuchała go, kiwała potakująco główką, ale łyż wleżał jej się z oczu. Wreszcie Marysia zatrzymała się — musiała wracać. Agapit poszedł dalej sam. Obejrzał się jeszcze kilka razy za

siebie — na środku drogi wleżała stała smukła sylwetka. Stracił ją z oczu dopiero, gdy droga skręcała w las. Przsedził jeszcze kilka kilometrów. Mimo dość ciężkiego tobołka — zaprawiony od lat do trudów i niewygód — nie odczuwał zmęczenia. W pewnym momencie skręcił jednak z drogi, usiadł na miękkiej, soczystej trawie i z kieszeni wyciągnął pieczolowicę złożoną i zawiniętą w papier mapę. — Hm. Najpierw trzeba się dostać do

Warszawy — dumał Agapit wyciągnięty wygodnie na trawie, wodząc palcem po czerwonych liniach oznaczających koleje. Stamtąd chyba na Poznań, Zbąszyń i Berlin — międzynarodowym ekspressem. Ba, ale ekspressem przeszmuglować się nie jest łatwo... Studiowanie mapy niewiele mu dało. Agapit schował ją z powrotem i ruszył długim krokiem przed siebie. Mniej więcej po godzinie był już na stacji i z uwagą zapoznawał się z rozkładem jazdy.

Odpowiedzi REDAKCJI

St. Włodarczyk — Jak nas informuje Zarząd Budynków Mieszkalnych — drobny remont budynku miał być przeprowadzony systemem gospodarczym. Winę za źle przeprowadzony remont ponosi więc komitet domowy, który nie potrafił zorganizować pracy. Z. Michalak — Winy za opisany fakt nie ponosi urząd celny, a agencja pocztowa. Dyrekcja Poczty i Telegrafów przeprowadziła dochodzenie i ukarze winnych. Niech się Pan zgłosi do Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telegrafów, Ref. Skarg i Zażaleń, ul. Przejazd 36. Mgr L. G. Kursy języków: rosyjskiego, niemieckiego, angielskiego i francuskiego prowadzi Ośrodek Politechnicznych Kursów Administr.-Gospod. IPR przy ul. A. Struga 4. Sekretariat przyjmuje zapisy dla początkujących i zaawansowanych. Wykłady odbywają się w godzinach wieczornych. Zyczymy pomyślnych wyników w nauce. Stałe czytelniczki. — Nie macie racji. Znając godziny wydawania towaru można przecież uniknąć wycieknięć w kolejkę. Dyrekcja PSS przyrzeka nam, że uczyni wszystko by usprawnić sprzedaż maki w Waszel dzielnicy. Prosimy o dalsze informacje w tej sprawie.